

Cartes a Irina

Josep Lluís Abad i Bueno

Dels textos: Josep Lluís Abad i Bueno, 2020

© De la portada: Juan Escrig Adsuara.

Més informació:

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/tag/cartes-a-irina/>

<https://espaiclaudator.blogspot.com>

<https://www.facebook.com/jana.g.espada>

CARTES A IRINA ÉS UNA OBRA DE JOSEP LLUÍS ABAD i BUENO .

L' autor consent la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals (amb jurisdicció específica a l'estat espanyol) de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i sense obres derivades de la 2.5 Spain License.

Per tant, els continguts d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom de l'autor i sense fer-hi cap mena de modificació que pugui alterar la integritat de l'obra. Quasi totes les fotografies són de llicència lliure o . Unes poques de l'autor dels textos poden ser utilitzades sota 2.5 Spain License.

Pel que fa a la música els drets i la propietat intel·lectual són dels propis autors i tan sols estan enllaçats.

Cartes a Irina

Illa de Wrangel, 12 de desembre de 1968

El cel avui és gris. Tan gris Irina que no puc distingir la línia que el separa de la terra.

Soc un objecte a l'abast d'aquests vents àrtics que alhora s'enlaira i s'esmicola en pensar-te en la soledat abissal que et crema.

En la nit més fosca que veus passar, voldria ésser un llumí, el record d'aquella calor de dies passats quan vares creuar-te amb la meua

mirada.

No res més pretenc; avui ser recer, aixopluc tan sols.

Música i molsa de veu per acotxar-te i així allunyar aquest glaçat que, insensible, t'apaga els batecs.

Sempre teu.

<https://open.spotify.com/track/4QKF5Yv9jDMD0CgnsjHOyh?si=lwDQeRa1ShGdSdjvExFBuQ>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/12/cartes-a-irina/>

Cartes a Irina, 2

Illa de Wrangel, 13 de desembre de 1968

De la foscor irromp la llum. I en l'alba, aquestes es donen la mà, s'accepten i caminen endavant.

Avui Irina no he volgut aguar per la finestra per veure't. Ací en aquesta illa perduda a 140 quilòmetres de la costa de Sibèria i a la mar dels Txuktxis no puc fer-ho. Però tu bé que ho saps per què.

Passeges en mi, per corredors que ningú més ha habitat, i voldria allunyar-te d'aquesta fredor que et menja els ossos de l'ànima. El fred i jo som un, i vull extreure-te'l, perquè si soc d'ell, no cal que tu hi sigues en tan cruel fotografia inhòspita.

Bufen els vents, hi ha un esglai que em recorre l'espinada; però ets inesborrable dintre meu, al sol càndid i adolescent d'una bellesa que no mai perdràs en aquest àlbum que dibuixes.

Et vull així, en el moviment que t'engronsa del pou més profund a la llum de la vida. Rescabalar-te, "Always with you", com resa la melodia de Paul Avgerinos al seu disc Words Touch.

Sí, que aquestes paraules et toquen.

<https://www.youtube.com/watch?v=rfz-p65ZdXg>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/13/cartes-a-irina-2/>

Cartes a Irina, 3

Illa de Wrangel, 14 de desembre de 1968

No sé quan vares nàixer, ni si aquesta és la forma correcta d'encetar una carta.

Ho pense molt a sovint, però ni em preocupa, ni ja res m'importa.

Sé que ingràvida, cada dia vens a mi, com en un balanceig; i la pau que m'encercla flueix vers els ulls que t'identifiquen.

Irina, quin greuge t'ennuega la rosella que en tu batega?
Quanta pena et traspals la pell?

T'intente petits mots, com suaus bufes, per enlairar la cúpula que ets i ara per terra s'arrossega.

Als meus records sempre romans fresca, transparent com el dring dels brillants: aleshores, en la claredat d'aquests gels observats, et reconstrueixes, et reinventes.

Mira'ns com sempre ho has fet!
Que la tempesta siga un arpegi fugaç, el moviment del llambreig amb què enlluernes, sempre present, ara!

<https://open.spotify.com/track/64H22EiabPyDbutMnCD5uz?si=odpxcB7QQ5qEYO0AX-jug>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/14/cartes-a-irina-3/>

Cartes a Irina, 4

Illa de Wrangel, 15 de desembre de 1968

Avui vull dir-te com la solitud ens uneix.

Corren veloces les ombres rere el desmai del capvespre.

Una quasi nit que no mai ho és del tot, ferida de llum, manifesta blaus turquesa, verds i fils daurats. S'esmunyen pels capgirells dels glaçons que són muntanyes i m'acompanyen immenses.

Tremole davant l'espectacle de les nits boreals i les pinte amb mots.

Cavalques una solitud que ens relliga i les distàncies severes s'esvaeixen. Mires rere els vidres el jardí sec: les cal·les adormides, les darreres flors del gessamí i les punxes del roser esmorteït. Jo les aurores sense pintors, desprotegides, inconscients, que vivim sota el mateix cel.

Bescanvie paraules per acostar-me al forat negre on palmege amb rictus de cendra.

També amarga, Irina, com podria beure'm tota aquesta sal que t'engrilla perquè repunte en tu la primavera?

<https://open.spotify.com/track/6K8em9LQHii0MQC9QcIpsT?si=jCLmgQihRSa72jRRCmQEDw>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/15/cartes-a-irina-4/>

Cartes a Irina, 5

Illa de Wrangel, 16 de desembre de 1968

Irina, al fons del cor, sempre habita una música que no s'atura, sempre.

Vull pensar-la per tu, car no massa vegades en som conscients. Pronunciar-la als quatre vents per totes les persones estimades amb què t'has creuat.

Sé del corredor per on camines, infinit, petri, cruel; però bateguen també altres vides que amaguen llurs melodies.

Sense les meues, no podria pintar aquestes lívides aquarel·les. Aprenent de quasi tot, com soc, vesse aquesta vacil·lant bondat com si fóra aigua per a la teua gola: amb la veu tot i encara trencada, intenta paisatges d'esperança.

Tot ens encercla, tot és fi i també inici: arrambla'ns aquells somriures que profunds en tu han de surar i esglaiar de nou aquestes boires.

El teu nom senzill, humil, la meua música.

<https://open.spotify.com/track/4yJG4QaZAxKIT7RFqvAzzr?si=y6-iSfg1RIG1-Yu3FvCpOw>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/16/cartes-a-irina-5/>

Cartes a Irina, 6

Illa de Wrangel, 17 de desembre de 1968

S'acaba la tardor on vius i s'acosta
silenciós l'hivern.

Ací, al paradís dels ossos polars,
els éssers més solitaris, la nit
acampa eterna dia rere dia, sense
escarafalls.

És indiferent si isc fora perquè
m'acarone un vent gelat o aguaita
per aquests finestrals eters i
glaçats de fred i foscors.

La vida continua, i és l'única que
tenim. Recorde temps passats, també els teus i imagine els amics, els diumenges, la
volta i els parcs. L'escola, aquells amors i confidències d'amagatall.

Anys després em contaren com et varen estimar alguns; m'ho narraren amb tendresa.

Així, és per aquest amor profund, que has de treure aquelles bruses perfumades amb
colors de vetiver i espígol. Has de caminar pel cel; i al sol que ets, donar-li una altra
nova oportunitat.

Les llàgrimes són cristalls on el temps vibra; com caramells de glaç que xiulen,
xiuxieugen el nom teu cada matinada: aqueixa petita escalfor al paradís de les neus
eternes.

<https://open.spotify.com/track/4C7bJa4Ydwg7qIJDYZHJck>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/17/cartes-a-irina-6/>

Cartes a Irina, 7

Illa de Wrangel, 18 de desembre de 1968

En qualsevol lloc del món cada dia té les seues rutines. Però aquestes s'esvaeixen davant dels somnis.

Avui somiava que uns nens se m'acostaven i m'oferien pedres. Aquests objectes senzills, però també miraculosos, tanquen l'essència d'allò humil que som, evanescents.

En despertar-me he eixit al carrer immens perquè no existeixen límits, ni voreres, ni travesses, ni avingudes i on pedres i gel es fonen. Amb les mans nues, he passejat sota un cel cruixent a ple matí.

I enmig d'aquesta solitud glaçada he pensat allò que pots donar: l'única llum, la teua.

Viure, respirar, agrair.

<https://open.spotify.com/track/730KF8RM04X9GyY4eXd6al?si=9CiD4OEKQSWsIQsBuTP3ug>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/18/cartes-a-irina-7/>

Cartes a Irina, 8

Illa de Wrangel, 19 de desembre de 1968

És hivern tancat i cru; tan dur i eixut que se'm glacen --abans de dir-los-- els mots del vocabulari.

Enyore les taronges, aqueix sol discret que sospita l'horitzó i l'olor de la pell mediterrània que et sosté.

El treball que no s'acaba em dona de menjar, però ai de mi si no fóra per aquesta mena de volar que em regalen els vents de la paraula!

Ací la literatura és un món líquid

que ha estat suspés i que tan sols puc arrapar.

Pique enlloc i m'esguite de petits cristalls que en desfer-se recorden l'aigua humil d'on vinc i soc: la meua ment sura amb el desconcert.

Com a l'irisat gel, al teu cor ocult romanen batecs de vida.

Solitari i amb forces tel·lúriques grate amb les ungles embogit i sense esma.

Paraules de sal per evocar la llum, l'aigua grapada en foc que ja mateix provoca sed i raja.

<https://open.spotify.com/track/25YPHS4An23Qf7j42BkUiK>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/19/cartes-a-irina-8/>

Cartes a Irina, 9

Illa de Wrangel, 20 de desembre de 1968

El petit món en què habite és reduït a una esfera de 15 metres de diàmetre fixada a un icosaedre translúcid on la neu rellisca i a les arestes els vents xiulen.

Protegit com en matriu de vida, una taula circular acull pantalles i oscil·lòmetres que no mai s'aturen; fan mida dels fenòmens exteriors. Fred sobre més fred que se'm fa impossible d'imaginar i on des

d'aquest indret recòndit he sabut del teu cor glaçat.

A frec d'alé, així és com li parle, enroscat dins del meu palmell i l'engronse. No hi ha inclemències en aquesta intimitat. Em sap greu aquesta llunyania, no poder seure a la teua vora, simplement romandre callat si cal.

Abille la cova on habites, rescabale aqueixes garlandes i les festes que apunten nous territoris: teua la felicitat amable, no mai negociada, dama de neus, serena.

<https://open.spotify.com/track/6VzKHPRfbTo4rNEEwR6Z8I>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/20/cartes-a-irina-9/>

Cartes a Irina, 10

Illa de Wrangel, 21 de desembre de 1968

Després-ahir et vaig dir que era hivern i saps que tan sols ens separava d'aquest un petit salt.

Però a la tundra no hi ha estacions intermèdies; passem d'un hivern cruel que s'entortolliga al moll dels ossos a una fresca primavera.

Resta un buf per a l'entrada cronològica del teu reialme de glaç i per suportar aquests envits tinc una espelma trista i "Instant" de Szymborska sobre la taula.

En capvespre fosc bec els versos que nodreixen l'absència, però l'espanten.

No sé si rebré la calidesa de mots teus; d'allò que n'estic convençut és de la força interna d'on aquests brollen que ningú pot ensinistrar.

Avança la nit i l'espelma s'apaga; en la cambra màquines i objectes hivernen; sota la flassada, arraulit com petit fetus, pense alimares de paraules.

Tan sols tres persones saben la música vertadera que et representa i t'esbossa Irina.

Cal escriure l'amor, aquest dibuix plegat al col·luvió dels afectes: balles als meus somnis.

<https://open.spotify.com/track/3SAhuaew7Hqkf7UdFGUg57?si=KRNe9FSPTJO2w8zeZiaMwA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/21/cartes-a-irina-10/>

Cartes a Irina, 11

Illa de Wrangel, 22 de desembre de 1968

Tendre teixit de la llum la pell;
l'obscuritat visible amb què
te'm fas present.

Calcule distàncies i no és
impossible atansar-te. Ets
l'ombra de la veu i insistisc a
acompanyar-te una volta i una
altra encara més: i una rosa i un
jardí m'esclaten de les
entranyes cap a la glacera muda

que m'agombola. Titil·la el silenci, silenci físic que m'agullona les temples i reconec
l'agitació.

El sol dels afores on visc fa que em distraiga: només hi ha límits mentals. Aleshores,
m'abandone a la llibertat dels solitaris en aquest indret tan a prop de la teua ànima.
Grave frases estranyes sobre el paper i així m'agafe per surar, per no caure en un
clavill de dagues fredes.

Dissolem l'espai, amortim tanta absència.
Irina, ací no s'enlaira cap ocell, ningú no plora.

<https://kitwatkins.bandcamp.com/track/morning-mothra>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/22/cartes-a-irina-11/>

Cartes a Irina, 12

Illa de Wrangel, 23 de desembre de 1968

Ets qui ets, Irina. No n'has d'aparentar res.

Així m'agrades, en estat pur, amb l'elegància senzilla. No surts a les revistes, ni corres rere draps de moda, ni mai abilles la ment de grandiloqüència espúria. Alguna vegada (burxe al calaix del cor) t'he vist pels carrers, al llavador, en festes i concerts.

Al davant, en la pantalla blanca, el cursor parpelleja i això em recorda la calidesa, la terra nostra creixent als ulls teus, llunyana i alhora tan propera.

Avui l'oratge és ras, apunta en l'horitzó un sol esfumat, petit, lleu, emboscat. Fa pocs segons t'he trobat a la xarxa, discreta i transparent: feies respirar la fotografia.

Escriure't aquestes lletres no manifesta res d'extraordinari. Una carta és tan sols un llenç; la provatura per dibuixar aqueixa neu paradoxal d'estiu, la lluentor amagada que per tu vibra de tendresa.

Ets qui ets, anònima i veloç en la bellesa, distinta, callada, irremplaçable, Irina.

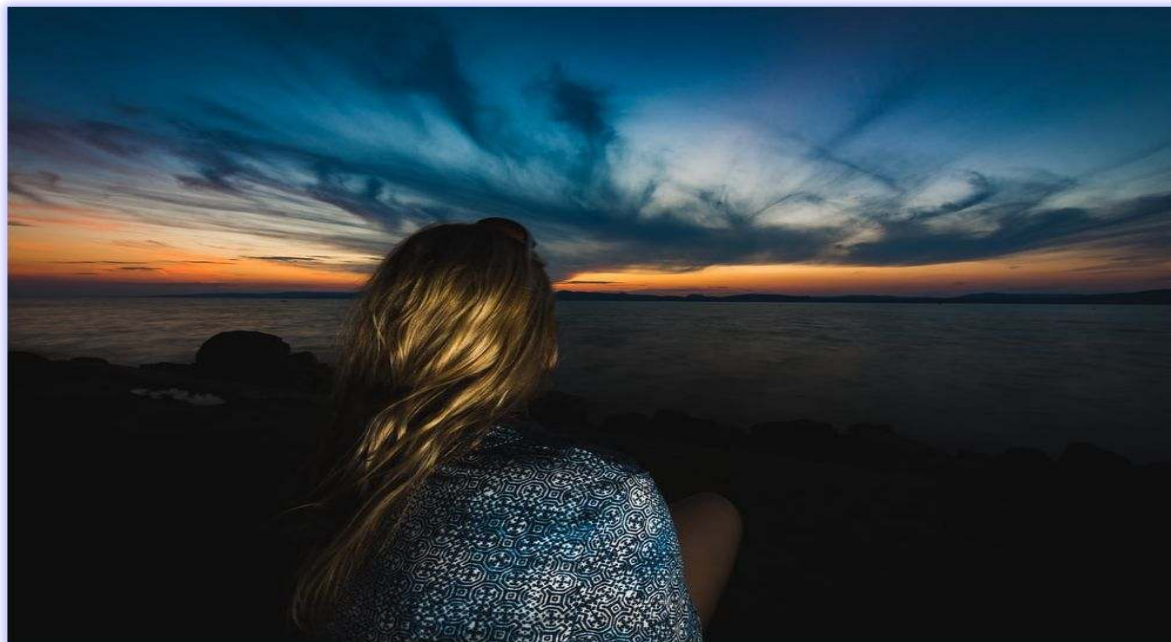
Encenguem-nos de felicitat!

https://open.spotify.com/track/4T6y4d2u4MaL5mPO95ERjS?si=kyI91_VcQ4KY56M251P48A

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/23/cartes-a-irina-12/>

Cartes a Irina, 13

Illa de Wrangel, 24 de desembre de 1968

Meditar la solitud de la nit de Nadal fa molts anys que no m'angoixa. No soc d'emetre felicitacions pels mitjans que podem emprar, no.

Més aviat he remat sempre solitari i a contracorrent d'açò que s'anomena existència. Però el meu món és un paisatge interior que tan sols pot veure'l qui s'acosta amb ulls de vent.

Pensar que encara no t'he escrit la carta per a demà, cavil·lar si la llegiràs o no, si t'arribarà o es perdrà indiferent en ulls distints dels teus, pensar això abans em neguitejava. Ara, és l'hora que no. Amb els anys he comprés que la gratuïtat no exigeix res a canvi.

Ara danse amb la felicitat perquè escric, veig les paraules com cireres enganxades les unes amb les altres; escric per intentar la bondat que, a sovint, el món renega i també s'avergonyeix.

T'escric i mire el firmament: i amb el dit seguisc els estels on s'engronsen les lletres. Irina, llegim aquest cel de paper invisible, el paisatge interior que ens uneix!

<https://open.spotify.com/track/66VjFdrKW2mYJEuv9Lwnpp?si=iUi0kSqHRwuxwUnHtuipew>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/24/cartes-a-irina-13/>

Cartes a Irina, 14

Illa de Wrangel, 25 de desembre de 1968

Irina, no he fet cap regal, ni vaig mai de compres. Nadal no és un costum mercantil, ni un esgroguir targetes electròniques per tal d'empaquetar regals...

<< Una ventada poderosa ha trencat la parabòlica que em connecta amb el satèl·lit i tots vosaltres; he hagut d'eixir i pujar dalt de l'esfera per tal de reparar-la. Ullals de vent a -27°C , però aquestes mans perfumades>>.

No penses que soc persona indiferent envers allò que fa tothom, no. Però amb el temps he aconseguit una llibertat per tal de dir, fer i triar allò que m'interessa, i això sense cap tipus de restriccions.

Quin és el preu? El preu és aquest aïllament que alhora em dona i segresta alegries. Però això no és res si m'adone que per escriure't cada dia ho faig sobre una promesa convertida en realitat pel meu fill: – Un dia pare et compraré un ordinador!

Tenia 9 anys i el temps passà i cert matí em digué: – Ací el tens!

Així que és seure a taula com ara, i treballar me'l recorda.

Sempre Irina, sense cap tipus de preferències, ni banderes, aguditza els sentits per alegrar la Vida. Resten massa paraules a dir i accions per fer. Tots els dies són sagrats.

<https://open.spotify.com/track/0FTOeiMHOCYU750cbGseY6>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/25/cartes-a-irina14/>

Cartes a Irina, 15

Illa de Wrangel, 26 de desembre de 1968

Ho sabia; era inevitable que en qualsevol moment ens trobaríem.

Fou ahir, a boqueta de nit, quan en aquell carrer de desnivell granític enllaçarem les nostres mirades.

Tu venies amb una gravetat que et perseguia els passos i jo baixava cap a tu mentre observava aquest paisatge de perennes desmais. Vaig donar-te la mà i tota la tristesa em fou transferida.

No podia fer preguntes estúpides, de circumstàncies... Així que un sincer “com ho duus” fou la clau que et donà l’oportunitat. L’únic a fer era escoltar-te les neus que teixien laberints impossibles de vèncer.

Ho sabia, havia projectat aquesta escena massa vegades; la realitat fou prou diferent, més natural. Al palmell vaig ofrenar-te un foc i oasi que gentilment acceptares.

No hi hagueren compliments absurds Irina; tan sols un Nadal esplendorós en acceptar les mans al comiat.

Fou així i, en despertar-me, tot ho vaig considerar ni fingit, ni il·lusori, més aviat autèntic, ferm, tan real...

Ara udola el vent per endur-se la boira que t’envolta de tristesa als cimals llunyans, als cimals que cremen de fred.

<https://open.spotify.com/track/7kNL4C2WjWnHP8GJ2FRFf3?si=Uy0gFvh4RHWutX5FawpCUA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/26/cartes-a-irina-15/>

Cartes a Irina, 16

Illa de Wrangel, 27 de desembre de 1968

Sola al cel
fons l'hivern
i el sol sap
la veu pura,
tots els núvols
del paisatge,
si camines
vas o vens.

Pobre gel
si t'atures;
si l'abrades
xiula als vents
i demana
tot seguit
si en desfer-se
surt bonança.

Dona neu,
dona flor,
-flor de neu-,
la innocència
d'eixos ulls
són finestres
per obrir
nou caliu.

Les aurores,
les ventades,
tots els altres
meteors,
cusen fermes
forts lligams.
Recupera't
per lluitar.

A les mans,
balla sòlid
el silenci:
crema'l, canta.
Del cau fosc

palpa l'aigua,
abans glaç
ara vida.

<https://open.spotify.com/track/700PUgjfHbdWySbBODam5x?si=O41ptZH3R5CSM9VI8deBwA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/27/cartes-a-irina-16/>

Cartes a Irina,17

Illa de Wrangel 28 de desembre de 1968

Això és el que voldria, obrir els ulls i sense cap full escriure't amb la mirada.

No he de buscar res, no. Seguisc els ecos de la llum i tot se'm revela lliure i etern. La innocència dels teus ulls, la claredat del cel i, sota el glaç, la transparència de l'aigua.

Tu camines pel reialme de la neu i l'amor cruix allà per on trepitges: aguaiten raboses i conills, fan

càntics que s'ouen des del fons de les llodrigueres; aterren els cignes migradors al teu pas, les foques alleten les cries al sol sense cap temor; el gran duc blanc fa cercles per avisar els estels diürns i els ossos, a distància, grunyen; així és com, en lloc tan inhòspit, la vida et somriu.

Obrir els ulls Irina i esclatar un himne que bressola altres vides.
Totes aquelles que sense ser-ne conscients t'estimen.

<https://open.spotify.com/track/60ffTCaNc6vK40cCsgTmqu?si=gYSZw9gIQD6-t5IJco5RQg>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/28/cartes-a-irina-17/>

Cartes a Irina, 18

Illa de Wrangel 29 de
desembre de 1968

Irina, en aquesta mitja nit diürna i perenne en què habite, avui he eixit a passejar.

No fa gens de vent i un cel boreal a llampades grogues i verdes m'acompanya. El silenci és absolut i el pols cavalca a les temples sense consideracions.

Fa por aquesta immensitat i l'home que camina accepta sentir-se empetit amb l'únic límit d'un horitzó inaudit i el crepitar majestuós d'aquestes plaques de gel que em permeten un pas incert, poruc i lent.

Irina, no hi ha res viscut i imaginat que no puga superar-se.

Falta un dia per a la meua jubilació, però he de confessar-te que la meua ha estat una existència fàcil, sense entrebancs. És per això mateix, que no he de queixar-me tot i coneixent la vida d'una gran part de persones d'arreu del món.

Treballar en aquest indret, una illa solitària i no habitada, m'ha proporcionat l'aprenentatge de la nimietat, alhora que sospesar allò que paga la pena i el que és prescindible.

Sembla que som tan sols natura, però ho hem oblidat.

Voldria que aquesta sort meua, l'entengueres, que nosaltres poguérem viure i dir la il·lusió de novel·les primaveres.

Des de les paraules, sempre teu.

<https://open.spotify.com/track/2KnWY9thRLtL9hp3NntrDu?si=jd0zRRVxQauOP56vbnqKXw>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/29/cartes-a-irina-18/>

Cartes a Irina, 19

Illa de Wrangel, 30 de desembre de 1968

No és el sol un ocell que s'enlaira a voluntat per a allunyar-se de l'horitzó; intenta petits tirabuixons, però en aquestes latituds sempre resta atret per la terra. Tampoc no s'escapa de les lleis de la vida. La possibilitat, però n'és inconscient.

Per això mateix escric, dia rere dia, sabedor del fracàs de les lletres tot i sentir la fortalesa d'aquest cor.

Irina, hem d'abatre amb el mall l'enclusa freda i fosca; la rutina del soroll engegarà ritmes solitaris, profunds. Per habitud sé que, al capdavall, vessaràs melodies. Nosaltres t'oïrem.

A la taula on treballe, a banda de papers quadriculats, monitors i el traqueig de les esferes matricials que no s'aturen, tinc un llibre groc el canal del qual és mig brut per l'ús, "Els verbs valencians". Això que és tan poc, però alhora tan gran, ha estat el meu llegat.

Fixa't que l'he obert i tancat anys i panys; és costós i complex de aprendre'ls, però encara més, com la Vida, conjuguar-los.

És aquesta, la nostra autèntica riquesa; Irina, no la fem malbé.

Pronunciar-los, dir les teues lletres Irina, la veu que, en aquest desert nevat, és esperança, el futur proper.

<https://open.spotify.com/track/7K7COcio9FtSMrQpKHRHWp?si=1H9u0L22SdyZ0z0SBsdqaQ>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/30/cartes-a-irina-19/>

Cartes a Irina, 20

Illa de Wrangel, 31 de desembre de 1968

És indiferent que òbriga o tanque els ulls. Ara sempre hi ha una llum evanescent.

I és en aquesta que tanque els ulls, car és el meu darrer dia de l'any en aquest indret; no serà fins la primavera i per les condicions climatològiques que vindran per mi.

Tanque els ulls i tot seguit camine pel meu bosc mediterrani amb record de sureres, carrasques, pins i algun auró perdut. Aqueixa terra rogenca que em té robat el cor i que no mai l'he oblidada des de la meua adolescència. Tal com guanye altura les boires m'envolten i l'aigua entropessa amb l'alè que transita caminois i vessants esquerps d'arenita. Aquest passeig m'acompanya, el somie a sovint.

Òbric els ulls i te'm fas present Irina; no cal que vingues, no mai te n'has anat d'aquest paisatge que et pensa i sent. Oh bella arquitectura que, més enllà de la carn, construeixes real el present que em vivifica.

En penombres t'intente grafies per retre't bocins de vida.

https://open.spotify.com/track/7Esgg9Y2Qdz9i5H8adDf2b?si=WpDYBH_jRyiOrLA0y-vJ3A

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2019/12/31/cartes-a-irina-2e/>

Cartes a Irina, 21

Illa de Wrangel, 1 de gener de 1969

Això és el que de fa temps no tinc, nits d'estiu.

De gaidó veig el termòmetre luminescent que penja de la paret de cristall i marca -29° . A l'exterior tot és un mar de gel; avui faig voltes i més voltes sota la vànova i no m'acompanya cap somni.

M'empolaine i alié als crits de la societat de tan lluny com soc, isc a fer un passeig. Petits punyals de vidre em pentinen les galtes sense fer sang. No puc escoltar música llevat d'aquesta verge i erma de la tundra. Van i venen pensaments i assage el somni. No sent el dringar de campanes, ni s'enlairen serpentines, ni esclaten taps de cava fins el cel. Tan sols una solitud m'encercla les mans i aquell cursor intermitent m'exigeix escriure't la carta; les mans diuen que és hora de tornar al cau artificial que em manté viu

Que aquest vell any siga feliç i nou per a tu Irina, com la joia que impregnen les nits d'estiu.

I per què no per a tothom?

<https://open.spotify.com/track/7L19woL8cr1DgoVO0FDVA7?si=KeT2fYKwTvS0YYS2SZssSw>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/01/cartes-a-irina-21/>

Cartes a Irina, 22

Illa de Wrangel, 2 de gener de 1969

Irina, Marvin ha vingut a veure'm.

No ha fet cap soroll, quasi invisible, però sempre me n'adone que ha arribat. Sense cap explicació, el cor ho sap.

Marvin s'escola i burxa per la ment; és casa seua, i una pau ompli tot el que faig, veig i soc.

Marvin no mai demana res, sents la puresa de la seua melodia?

És generós, absolutament gratuït. Un mestre personal que no exigeix posats postissos, ni paraules forçades, ni embalums de cel·lofana o cartó.

Marvin, l'àngel missatger...

Amb la seua sola presència no existeix cap esdeveniment quotidià que m'inquiete: paraules, obliats, tensions, quefers, tot es fon, s'esvaneix.

Música i poesia, l'una de la mà de l'altra, són la meua màgia que voldria compartir.

Irina, contra qualsevol pronòstic, per més cruel, fosc o dur que siga, cerca l'elixir, aqueix petit tresor en què ja ningú creu.

Dia rere dia, així com t'escric, si us plau, ho has d'intentar.

<https://open.spotify.com/track/576d7pZA64XE5ed6lGOC?si=N4JyM8f9RgCf52acrZsdpA>

<https://youtu.be/w8y6FCN-SRo>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/02/cartes-a-irina-22/>

Cartes a Irina, 23

Illa de Wrangel, 3 de gener de 1969

No hi ha pols sobre els llibres, ni les prestatgeries musicals. Tan sols una llum artificial que puc regular cap a la calidesa o l'asèpsia blanca del treball.

La taula és una semiesfera on ballen els petits llums dels servidors. Observe amb parsimònia el seu lleu fluctuar, mentre note com m'estime el minimalisme del

teu cor.

Avui he cercat la banda sonora d'un videojoc "Gris", que sona en aquest espai. He deixat unes finestres obertes i la melodia surt per entortolligar-se als caramells glaçats.

Em captivà des del primer moment per ésser afable, per l'equilibri de figures i línies, pel guany dels colors, per la música. Molt més que un joc és un univers de fragilitat i bellesa.

Irina, així com 'Gris' la gentil protagonista, canta'ns, amb la teua senzillesa, la bondat dels colors. Esperarem el que calga.

Sabem que tu pots.

[youtube https://www.youtube.com/watch?v=z8k_ximc8Og&w=560&h=315]

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/03/cartes-a-irina-23/>

Cartes a Irina, 24

Illa de Wrangel, 4 de gener de 1969

Avui he tingut correu d'un veí del poble. La solitud, Irina, sempre és relativa, sempre.

Pablo, un veí que viu a Sevilla m'ha saludat tot fent referència a "l'escriptor de les Cartes a Irina" i li he somrigut. M'ha demanat que si les cartes li les adreçava a algun animalet. Ell sap que professe una empatia envers tot tipus d'animals.

Vaja, quina sorpresa!

Li he contestat per correu que no, que eren adreçades a una dona real.

Cada dia, Irina, m'imagino el passar d'una cartera i en creuar-me amb ella la salut; li dibuixi un nom, Fina. Amable, li pregunte si encara s'envien cartes d'amor, a la qual cosa contesta que molt poques i que la majoria d'elles són enviades des de la presó, amb dibuixos i molt colorades. Tenen molt de temps- em diu.

I, aleshores, recorde totes aquelles enviades anys arrere mentre llegia les de Franz Kafka a Felice Bauer i Milena Jesenská.

Quina joia la meua d'aquells anys passats!

No és que ara no la tinga, però és més assossegada, ben diferent.

De jove llegia literatura biogràfica i epistolar; gaudia de veure la psicologia dels personatges, la manera com expressaven emocions, la passivitat activa del saber escoltar, l'actitud emprenedora on vivien, tot això em meravellava.

Vés per on, ara t'escric i desconec si aquestes cartes seran begudes pels teus ulls o restaran als llimbs, eternes i ignorades. En algun moment imagine si en ser llegides per altres llavis que no siguen teus o meus, què en pensaran?

Al capdavall, tant se val. Escric i, en fer-ho, una efusió em traspasa i emociona. Venturosa i feliç la meua sort!

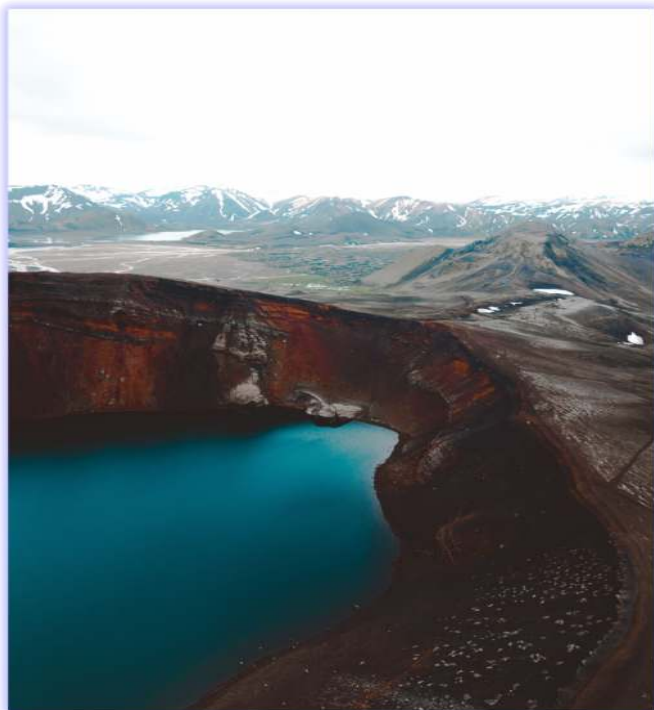
Digues-me quin miracle ha de succeir per apropar-les a l'oreig del teu món.

<https://open.spotify.com/track/5MptMf7ZLLZWadIVyrFvJS>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/04/cartes-a-irina-24/>

Cartes a Irina, 25

Illa de Wrangel, 5 de gener de 1969

Les hores i els dies passen lents.

Les màquines, sense descans, fan les seues rutines, programades com estan; arrepleguen informació, l'analitzen, comparen amb bases de dades i entreguen resultats per tots els continents del món.

He d'estar pendent de qualsevol alarma que apunten els monitors.

Ací, tot sol, amb la ment que no mai s'atura, espere la primavera.

Algun dia Irina tindrà una gossa a qui faré companyia. Ho sé; podré tardar, més o menys anys, però ho faré. Són eixes certes que sents tan endins que

no tens cap dubte. No li posaré cap nom, acceptaré el que tindrà i esdevindrem tots dos una sola ànima que, a l'uníson, vibrarà. De vegades pense en la solitud d'aquests animalons abandonats i un talp mecànic em forada el cor. Sí, Irina, algun dia viuré amb una gosseta.

I tu, com et trobes?

Ets capaç ja d'acolorir bocins de cel

Per què sempre he vist una llum eterna que fluctua en tu?

<https://open.spotify.com/track/6KXP3NueRqzzeGY5rGvS7o?si=QDyPUs75SB2qLv kfftuLhQ>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/05/cartes-a-irina-25/>

Cartes a Irina, 26

Illa de Wrangel, 6 de gener de 1969

Cercles.

Pense que aquesta vida és un caminar amb cercles, i procurem elements, paraules i companyonia per significar l'existència.

Si miràrem molt més enllà del nostre melic, aleshores evocaríem la insignificança personal, la broma de tanta estúpida egolatria.

Ara, Irina, ets la dona assolellada, asseguda al centre d'aquestes petites cartes, un univers senzill on la causa n'ets tu.

No ha sigut aquest, un exercici per mostrar cap competència malabar, ni cap ostentació lingüística. T'escric per esfumar tristesa i solituds, per apaivagar amb lletres de sorra els ferros roents que et cremen l'ànima.

Espere que l'esfera glaçada on visc per la primavera esdevinga aigua. És per la línia de l'horitzó -on ara aguaita una lluna minvant- que el cercle tancat restarà obert i de les teues mans floriran llavors de vida.

Irina, discreta com ets, mostra'ns el camí dels teus somnis.

<https://open.spotify.com/track/1PKx2AJsW0KGbDh3oUbqv9?si=vfSVqwMGQ0a5ME1-HyvJ1Q>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/06/cartes-a-irina-26/>

Cartes a Irina, 27

Illa de Wrangel, 7 de gener de 1969

Diuen que vius al poble de les taronges. Però n'hi ha tants amb elles.

El que no tenen els altres és una casa, la façana de la qual compta amb cornises on, al mes de novembre i quan les oronetes migren, s'aturen i dormen.

Després de l'obscuritat, les he vistes enlairar-se camí de

la calidesa més propera.

He transitat alguna vegada per l'entrada del poble de la taronja i em venen aquests records com fantasmes de temps passats. No et coneixia aleshores, ni sabia de la teua existència, però en aquesta solitud que m'acompanya desperten del fred i la memòria glaçada.

T'imagino amb aqueixa elegància callada, Irina. Com el vol de les aus matineres que s'acomiaten del fred per acostar-se a la bonança.

Pensar com olen les taronges em transporta als teus dies que esdevenen, també, meus.

Els nostres dies de solitud i paraules generaran sentiments, emocions; miralls on despuntaran il·lusions, camins nous per trepitjar, senyals de renaixença.

Has de pensar i viure-ho: des de les nuvolositats més íntimes o dels hiverns on tot s'adorm, cada any les oronetes ballaran vols de vida.

I amb senzillesa, per a nosaltres.

https://open.spotify.com/track/3sEmz26fVB2Xhtd0WhJrUG?si=d_n2CQlpTqG0fAjIykHXww

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/07/cartes-a-irina-27/>

Cartes a Irina, 28

Illa de Wrangel, 8 de gener de 1969

Escriure't cada dia una carta, - de bell nou, com si fora la primera,- és com arribar a un poble desconegut on no saps què pots trobar-te.

Inicies el camí i en girar la primera cantonada tantes la font que raja, més endavant veus una pintura que embelleix una façana tot falcant la història de cada maó soterrat, de cada paret on l'amor ha arrapat tot el fred de les matinades i, tot seguit, t'arreceres a un racó de sol per tal d'observar el córrer d'uns núvols allunyats en la tardor.

Escriure'm cada dia una carta, on tot just comprenc la subtil dissolució d'una diferència identitària. No camina un tu, ni un jo, nosaltres som nosaltres els vianants.

Rere la finestra on ara treballe tan sols hi ha una penombra de llum i una accídia que, sosté com pot, els ritmes circadianis per fer créixer aquesta volguda lírica.

Irina, converse imaginàriament amb fantasmes que et coneixen i t'estimen: els demane que no t'esglaien, ans el contrari els xiuxiuege el teu nom perquè esdevinguen refugi, i així recuperar-te els vestigis passats de felicitat.

Irina fa fred, molt de fred en aquest desert glaçat, però aquests mots són petites bombes comunicades entre sí perquè circule en tu l'alegria.

El demà serà la insistència d'una nova caminada, d'uns altres carrers amb la llum que canvia, d'uns altres pobles.

Sempre.

<https://open.spotify.com/track/3hwmuMkQ6vUAtc6wW4tZ5E?si=5SZfGkl5SS2EvsX4btfrig>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/08/7304/>

Cartes a Irina, 29

Illa de Wrangel, 9 de gener de 1969

Enyore passejar per ciutats on compartisc l'anonimat entre persones, flors, arbres i animals, éssers vius tots ells. El córrer dels coloms perseguits, la xicalla cridanera als patis d'escola, l'home de la fruiteria, l'aroma del pa recent cuit, la persona que et mira i somriu com l'esbós d'una gran obra d'art, el semàfor verd i la dona del darrere que repassa tot el que li resta per fer mentre ho sents.

Enyore passejar per ciutats i sentir la consciència dels arbres, l'aire net que regalen, el cel blau amb núvols blancs, els estols d'ocells sinuosos, el soroll del trànsit amortit per Prokófiev, el moviment del tramvia i les mirades oblidades rere els cristalls. Tantes i massa coses alhora.

En canvi Irina, tot i desposseït no t'enyore, car no et calen rètols luminiscents, ni espais gratuïts, ni presentacions, ni cap tipus de condescendència envers la teua persona.

Omplis, amable, l'espai d'aquests dits que escriuen. És així i és prou, sense temors, ni cansament; tinta que no s'acaba, futur per a la set, reflex a l'espill de ma brúixola, el punt central d'aquestes latituds.

<https://open.spotify.com/track/0vBtGdmfgquSa3iRIbsa25>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/09/cartes-a-irina-29/>

Cartes a Irina, 30

Illa de Wrangel, 10 de gener de 1969

Tinc temps, massa temps per pensar i fer. Cada dia he de decidir el menjar que em faré en aquest lloc inhòspit, però on dispose de totes les necessitats vitals ben cobertes.

Pots visualitzar que el congelador exterior, és molt més gran que aquest de l'esfera on visc. Així que avui he pensat fer al wok unes verdures amb espècies tocades amb salsa de soja i un polsim de llavors de sèsam i lli. Tot això acompanyat d'un ou bullit.

Si almenys t'haguera vist pels carrers, m'hauries pogut dibuixar un menú amb somriures. Sense adonar-te'n, te'ls hauria enxampat. És el cas que, mentrimentres les màquines no mai s'aturen en les seues tasques, cuinaré.

Irina, al capdavant parle sol, envoltat com estic de tot tipus d'andròmines, ordinadors, emissores de ràdio, telèfons i televisors. He de falcar la pròpia subsistència. Una volta al més em duen les vitualles i comandes fetes. Aquest és l'únic moment de contacte humà, molt limitat i que, a més, l'oratge sempre condiciona.

Avui hi ha un grau més de claror que ahir, i així és i serà in crescendo, dia rere dia. Això i aquesta ment espartana m'han salvat en més d'una ocasió de la barbàrie política i conjuntural del moment, del brogit d'un món que cada volta m'és força estrany i allunyat dels interessos personals.

Què puc dir-te de la resta? Tan sols que visc en un món blanc abillat de silenci, proper, embolicat d'una por torbadora pel profund crepitar.

<https://open.spotify.com/track/2pJ0X2gjkAlu7E5cp16yDQ>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/10/cartes-a-irina-30/>

Cartes a Irina, 31

Illa de Wrangel, 11 de gener de 1969

El silenci sempre és blanc. Irina, i la mirada absent.

Isce a passejar per aquesta mar de gel i plante records com si tota l'extensió fora un jardí.

On haurem d'enfocar la vista per tal de veure esperança?

Sé que els records no mengen, ni transporten saba, però de vegades creixen, s'agafen a la ment i esdevenen llast per a tot allò que és quotidià.

Foragita'ls aquests, tan sols aquests, els que separen, els que oprimeixen els àngels i la set de viure, els que desfan una llar acollidora i un cel seré, els que no reflecteixen l'intent d'apropar-nos a la felicitat humil fins l'alè darrer en què les roses enamoren. Aquests, proscriu-los.

Vessem-los als esvorancs més llunyans de tota fantasia, doblegats entre plaques de gel etern.

Que no mai s'acosten als somnis de la lluna blanca i plena d'hivern més meua: Irina, tu.

<https://open.spotify.com/track/0iv3qZHEXH3A8CDCt8FASm>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/11/cartes-a-irina-31/>

Cartes a Irina, 32

Illa de Wrangel, 12 de gener de 1969

Com aquesta música, fa un mes exacte que t'escric paraules adolescents i alguns m'han dit de tancar l'aixeta del verb, que cansa.

Som tan estranys i diferents els humans que, de vegades, em reconec abans amb els animals i coses que amb ells. No cal fingir, ni seguir convencions, tan sols ser.

Com de complexe açò, construir persones amb els ulls de les paraules, edificar les consciències sense provocar ferides, obrir-nos a l'horitzó i acceptar la diferència sense pintures fosques, sense prejudicis.

Escriure't és projectar la mirada lliure, embrutar-me les mans amb la paleta i pinzells de la llibertat.

Així que --perenne adolescent-- rajaré a cor obert el que soc, em buidaré aliè a allò que manen els gurus presents de la literatura.

T'ho diré sense embuts:

– Dignes-me Irina, qui pot encerclar el perímetre, els límits on habita la bellesa?

Oh dona de les neus, cavalques silencis, plous ma petita veritat.

<https://open.spotify.com/track/6L7JdV4JdxLfxbTcQY5XD4>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/12/cartes-a-irina-32/>

Cartes a Irina, 33

Illa de Wrangel, 13 de gener de 1969

Avui he tingut un dia molt complicat Irina. Però jo no sé res dels teus. De fet, no sé si aquestes lletres t'arriben o coneixes que van adreçades a tu. Sí ja sé que som al 1969, però la literatura pot generar cataclismes i canvis, grans fites, reordenar els descobriments científics, car ella, la reina, batega al fons dels humans: té carta blanca.

He rebut lletra d'un amic on diu que m'esperes. Realment li comentava que encara no havia encetat la teua per a demà, i així, com seguint la broma, li demanava que me l'escriguera.

Això tan sols i sense obrir la boca em contesta pel xat que "tu m'esperes". Ni que t'haguera comentat res. Ja saps els amics, les il·lusions que es fan, etc... Excuses per parlar.

Molt d'hora ha hagut un col·lapse i per l'emissora m'han demanat que reiniciara tots els sistemes de ràdio i informàtics; també que reorientara les parabòliques. El dia era clar; ja saps, en dir clar, el que suposa per aquests indrets d'hivern, una penombra acollidora i poca cosa més. Però així i tot feia un fred que glaçava els ossos.

De tant en tant, per divertiment, i per provar els músculs del riure trac al carrer els vaquers; i dit i fet, tot el fum que emetien els teixits, en obrir la porta, s'han cristal·litzat en segons. El baf també fa petits cristalls sobre barba i bufanda. Vaja que enyore les temperatures del sud i les fruites menjades dels arbres.

Se'm fa una mica pesat si ho rumies i rodes els llapis sobre la taula, però com que he d'estar alerta no tinc temps. Bé que ho saps que cada grafia dibuixada sobre fons blanc és una excusa senzilla d'acostar-me als teus batecs. Aquesta soledat existencial, silenciosa és autèntica. Però li faig massa voltes, i concloc com és possible sobreviure a la soledat acompanyada on tu vius?

No seràs també víctima d'aquest trist parany?

Irina, trau de les butxaques uns somriures, esbossa'ls; els cumulonimbus me'ls faran arribar.

<https://open.spotify.com/track/5avEbkeRChZjdwQ7hbcWWk>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/13/cartes-a-irina-33/>

Cartes a Irina, 34

Illa de Wrangel, 14 de gener de 1969

A la vida Irina quasi tot és aleatori, casual en diríem.

Per exemple, ho és l'any d'aquestes lletres que t'escriu de fa dies. Calia posar una data i vaig pensar aquesta per motius que no cal desvetllar. I així tantes altres coses i experiències.

Sabries dir-me les persones que avui han mort al planeta nostre? I els animals? Podries comptabilitzar els animals que han sacrificat o executat per al mercat de la carn? I els arbres que s'han cremat o talat? Podries fer una aproximació de la vida extingida un senzill dia hivernal com aquest?

Sí, sé que són preguntes que, discretes, ningú no contesta; l'horror ens cremaria la consciència i ben adormida que la tenim als balnearis de la estupidesa.

És el que té passar tantes hores amb soledat. Hom té temps per banyar-se al barranc de la susceptibilitat calda, no molt lluny d'ací, a 17 quilòmetres direcció nord-oest d'aquesta esfera.

Dies arrere llegia a la premsa comentaris d'aquest tipus, tot reflexionant sobre la mort d'una persona escriptora: "Ens queden els teus llibres. Ens queda la memòria del temps compartit".

És clar, no sabem la seua mort, tan sols la imaginem, però és una notícia trista. Així i tot ningú no parla dels llibres no escrits o dels malaguanyats, ni dels escriptors que no fan llibres, però els escriuen, --online diuen ara-- tal com se'ls esgota el pols de la franquesa.

D'aquests diran potser aqueix " Ens resten els seus llibres, i totes les martingales del gremi? ".

Bé, ho he dit fa uns instants, la soledat revoluciona les neurones. Algú parlarà de persones que treballen reconstruint la llengua exterminada per l'estultícia de certs governants? I d'aquells que no són protagonistes més que de l'oblit dels propis

congèneres?

Ja veus, reflexions de la llum a les neurones mig glaçades per aquest ambient. Tot açò pensava mentre observava una cambra assolellada d'una revista d'interiorisme: desitjar un indret així, allunyat de temperatures extremes, on la ment balla sense calfreds i el cicle de les estacions es perpetua.

Irina, t'escric de qualsevol tema, amb diversos registres, sense ordre ni concert, amb les entranyes sobre la taula. Excuses per foradar les parets de la tristesa teua endevinada.

Dona de neu, embolicada en l'oblit més quotidià.

Cercle i ull d'aigua on intente la set més pura en un món que, indiferent, lligen ben pocs.

https://open.spotify.com/track/6q6nBdrtcJubvRog3tRhEn?si=avDcGnQtQAi7EEJCH19_Qw

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/14/cartes-a-irina-34/>

Cartes a Irina, 35

Illa de Wrangel, 15 de gener de 1969

En la soledat de qui escriu observes petits moviments, canvis de ritme, silencis com en una peça musical que, inadvertida per al gran públic, és entesa pel director. Aleshores flueix la simfonia, el miracle aflora. I això et salva de la catàstrofe més profunda, del solipsisme més cruel.

En aquest precís moment te n'adones que la senzillesa callada de l'amic, batega amb i per tu, i li poses carn, ossos i una ànima passeja pels ulls amb què et mira: esdevé fesomia.

Cada dia, Albert surt de la boira més freda; i estén a les xarxes --per un univers que no físic t'arrapa i cauteritza alhora-- mirades sobre les teues lletres. La qualitat de l'amor.

Irina, llavors esbrines que no estàs sol i ho saps; i ho veus i sents un pessigolleig als dits del cor mortal, però vivificat.

Irina, no has sentit com voldria pintar-te en la llum, que tot l'univers s'amaga als teus ulls?

<https://www.youtube.com/watch?v=pXn0q6iMzmM#action=share>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/15/cartes-a-irina-35/>

Cartes a Irina, 36

Illa de Wrangel, 16 de gener de 1969

Com tallar les cordes elàstiques
d'un temps penós i gris?
Com aixecar-se per a una nova
lluita, colpejada per tanta
soledat?
Com assimilar els colors esvaïts
de records no tan llunyans?

Acceptar l'ocorregut és visitar el
rebot per carregar l'horitzó
d'allò que està per fer.

Si vols, et creixeran flors a les mans.
Si vols, els ocells cantaran altrament sobre els teus cabells.
Si vols, els dits repassaran nous vocabularis.
Si vols, els qui són t'acompanyaran un dia més.
Si vols, la llar esdevindrà reconstruïda.
Si vols enlairaran confeti, cridòries, l'aire renovat, els amics.
Si vols, el vent, la mar i tu.

Irina, saber que el sol observat és el mateix que tu mires, desglança esperances; a les
badadures de gel, els vents udolen melodies d'harmòniques de cristall.

Cal alçar la vista, més amunt els ulls: el fill interroga, l'amiga truca, el treball
reclama, la festa espera.

Negre i blanc són matisos, present, una única Vida.

<https://open.spotify.com/track/5ASzF7p8xaPXvCD6YoPQV2>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/16/7388/>

Cartes a Irina, 37

Illa de Wrangel, 17 de gener de 1969

Als merlets d'aquest cor els ocell canten la tendresa impossible.

Irina, ha mort un poeta, desconnectat de la faràndula, no publicat (així ho decidí), però obert i compromés amb els projectes que li oferiren.

Irina, ha mort un poeta, silenciosament, com ha viscut. El guardià del foc autèntic, curador de paraules que engendren vida. I les notícies volen.

I un altre poeta ha tret el cap del cau i li ha posat nom, l'ha estimat com sap fer-ho, amb l'amor més gran de les paraules. I amb elles ha manifestat admiració per la lletra que escrigué, pel seu esperit, per l'actitud moral, humil, vital.

I després l'han recordat altres poetes, escriptors, lectors.

I els mots han encès una alimara de companyonia i respecte. I, per moments, el verb ha guanyat la partida a l'oblit: etern instant d'alegria!

Irina som el que som, també per l'amor de les paraules. Per elles, tot pot ser explicat, significat i comprès. Cal ser elegant amb les paraules, transparent; amb elles ens va, impecable, la Vida. Transmeten un foc que tot ho cauteritza, un foc compassiu, un foc que dona, que possibilita l'existència dels qui, mortals, caminem encara per cercar la bellesa.

La hi veig en la senzillesa de cada cosa o fet; també, en tu, palpita.

<https://open.spotify.com/track/4BAplNIVBnpTVXcjZtgmN>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/17/cartes-a-irina-37/>

Cartes a Irina, 38

Illa de Wrangel, 18 de gener de 1969

A la tauleta de nit tinc una llibreta per anotar les vibracions dels sons. Però no mai puc, dorm.

Dormir és estirar els llençols de la paraula per escampar els somnis.

Les màquines no en tenen. Alguns homes tampoc, però sí els trobe als objectes en anomenar-los. Així fira, horitzó, demà, si et surten dels llavis.

Per les finestres de casa, hom pot observar existències en fons sobre grafies de lletres; i al meu cas, dibuixar-les per forçar un xic la realitat i infondre-li vida.

Enumere doncs: pedra, arbre, orquestra, foc i tu; aleshores en tot allò que no tinc s'inicia una música i el silenci edifica sentit, l'absència baralla molt més que un no-res.

Interpreta'm, Irina, la melodia.

Cegament et creuré.

Per la paraula, la fe; tremola aquest cercle petit, un sol quan ets cel, Irina.

Hi ha mots que allargassen els somnis.

<https://open.spotify.com/track/1DuogtW7WXkClepDSOD0vk>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/18/cartes-a-irina-38/>

Cartes a Irina, 39

Illa de Wrangel, 19 de gener 1969

S'anomena Glòria; isòbares i hectopascals me l'han mostrada ja a l'alba. És una gran depressió que avui fregarà la terra per on camines Irina. La festa del Patró passada per aigua.

Les impressores s'han tornat boges de bon matí. El anemòmetres de molinet es movien d'esma; en canvi els ultrasònics amb les sis puntes esfèriques deixen circular l'aire i, en passar, les ones

sonores esdevenen dades que mesuren velocitats i direcció dels vents.

He sortit a l'amplíssim carrer inexistent i els mirava; no és el meu temps el mateix que frega la teua pell; però pensava -tot observant- aquest deixar escapar-los.

Irina no retingues passats, deixa'ls córrer: com perfum lliure a les galtes, inaugura somriures que la llum de gener ja t'arriba. Ací dalt, en aquesta penombra caduca sembla que el vent matiner s'ha adormit; ni la rutina és cap pena: taules, observacions, notícies, menjars, passejos i somnis.

La vida, un cicle que es repeteix, necessita que la conduïsqes. Pedala al vent, sota el sol o la pluja, no t'esveres. A la nòria del viure, cal somriure-li.

En el silenci d'aquesta bitàcola anote inquietuds. Els núvols no sempre ploren.

<https://open.spotify.com/track/2Dsil4Ou3IAHQWh4dDMINr>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/19/cartes-a-irina-39/>

Cartes a Irina, 40

Illa de Wrangel, 20 de gener 1969

Vull declarar-me Irina.

Passe més calfreds pel volteig de campanes imaginàries com la involució moral i intel·lectual que patiu per on vius, que ací envoltat de roques basàltiques i caramells de glaç.

No hi ha prou sal al món per desfer aquesta estultícia de voler clonar milhòmens i salvapàtries gasius. Fa feredat aquest brou on arreia, intimida i es nodreix tanta superxeria i fanatisme.

Irina no podem vendre la bellesa, la llibertat a aquesta colla de fenòmens decadents, imberbes o postissos. Tant se val.

El silenci no és moneda de canvi; no ens mourà l'odi, ni la revenja, però cal amputar aquestes fantasies de somiatruites envejosos que projecten en els altres la seua ineptitud i curtedat.

Irina no hi ha sentiment de culpa en aquestes paraules. Però no podem atiar les cendres del menfotisme al segle XX. No val qualsevol enganyifa, no hem de permetre tanta obscena manipulació.

Respirem fons l'aire pur dels cims glaçats. No hi ha obstacles impossibles. Contra la desesperança se'ns obrin els horitzons del compromís: aquesta també és la nostra literatura, petita si vols, però assenyala camins més enllà de nosaltres; la gràcia i la bellesa no són privilegi d'uns pocs estirats.

Dels meus llavis al teus, creixen pètals de lletres i aromes: la rosa es regala, no és cap propietat, no hauria de ser posseïda.

<https://open.spotify.com/track/3LsUMewbG0UJad2PMkVjzI>

<https://open.spotify.com/track/5t1fdwdrDLYyRqAPVRtREp>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/20/cartes-a-irina-40/>

Cartes a Irina, 41

Illa de Wrangel, 21 de gener 1969

Obrir els ulls i saber-te viva.
Somriure amb la música justa.
Notar l'aigua a la cara.
Dipositar els somnis a la tovalla.
Enregistrar-los.
Sentir el pas de la tela a les cames.
Estirar els braços per abraçar-te al niqui.
Abillar-te l'ànima amb alguna lectura.
Escriure't aquesta nota.
Saber-te més viva i el café.
Despuntar el matí obscur.
Resplendir més enllà del cos,
Adonar-me'n.
Als amagatalls del mot
hi perdures Irina.

<https://open.spotify.com/track/38FHB0UM8kkKZgLV9Wpew0>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/21/cartes-a-irina-41/>

Cartes a Irina, 42

Illa de Wrangel, 22 de gener 1969

Xafarranxo de neteja avui.

Munts i munts de papers que hauré de reciclar. Previ espant de la pols quieta fins reordenar prestatgeries.

Amb dissimulació, escoltar la simfonia del rellotge mentre passe la baieta humida per taules, monitors i algun marc de fotografia.

De cua d'ull veure com fumeja el samovar. Hora de preparar un te verd. Inspirar l'aroma agradable i treure unes galletes de sucre roig i canella. El temps, aleshores, se'm glaça i em bullen records d'infantesa que no mai es dissoldran. És per això mateix que ho escric, Irina.

Si, per atzar, algun dia les cavernes habitaren ma memòria, tindria una veu i els sons primigenis per llegir-me aquests bocins de senzillesa feta vida. Potser siga com retornar a les veus, als sorolls i vibracions del ventre matern. Allò primer i darrer alhora, el cercle vital.

Agafar-se als mots, una petita salvació, la humanització de la carn, l'empelt i millora sobre la consciència rèptil, el naixement de l'empatia, de l'alteritat.

No estem, ni estarem mai sols, Irina.

Qui ens llegirà l'arrel d'aquest amor covat, ara fet arbre vell?

Que una veu de llum encenga l'escalfor!

Que ens abraçe, inconscients nosaltres, amb alegria!

<https://open.spotify.com/track/050Z9OT6GaIBMLMSsZahgE>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/22/cartes-a-irina-42/>

Cartes a Irina, 43

Illa de Wrangel, 23 de gener 1969

Que com s'escriu cada carta? Tens interès en saber-ho?

El procés, de vegades, ni és voluntari; d'altres, com si fóra un envit. Al capdavant, no és una qüestió complicada. Ara bé, cal desitjar-ho i afegir una quota de treball.

Fixa't, la dona dels núvols a l'atzar, em diu un mot i a partir d'aqueix substantiu he de construir aquest barandat d'emocions. Almenys intentar-ho.

Així començà el joc ahir, Irina. Em digué "fulla" i et dic:

<< No hi ha arbres per aquests rogles i l'enyorança dels colors s'estira i allarga de fa unes quantes llunes. No veig branques eixutes, ni les gemmes despuntar, obrir-se al cel tot ferint-lo de vida, de meravella i miracle; no

veig cap espai exuberant d'ombres, ni el caure de fulles, ni el mormolar al vent, ni la juguesca d'arremolinar-se a la porta de l'esfera. És aquest, un món de blancs puríssims i negres assetjadors que udolen.

Però, a taula, hi ha una altra manera de presentar-se: paper orgànic en què cada dia et pense la companyia. No és la quantitat de sons que han escapat d'aquests llavis, tan sols els qui taquen el full importen.

Són un senyal valuós: la fulla nodreix l'arbre; l'arbre esdevé paper; el paper recobra la vida regalada.

Amb les mans lligen uns ulls aquestes lletres.

Irina, on són els teus? >>

<https://open.spotify.com/track/3PFaFVWq5wucLu6s4baj9D>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/23/cartes-a-irina-43/>

Cartes a Irina, 44

Illa de Wrangel, 24 de gener 1969

La naturalesa de les coses sembla, de vegades, estranya.

No podem amb tot Irina. Creiem controlar l'esdevenir, i aquest simplement és una perenne sorpresa. Desconeixem el per què de quasi tot.

De temps enllà que et viu pels carrers fins avui, han passat tants secrets, hores vives i llunes que els sons reparadors no puc imaginar-me'ls.

Si tots els interrogants oberts als teus llavis no han trobat el camí de la resposta, almenys el contrast de paraules i silencis voldria hagueren estat un bàlsam. Cal soltar el llast de les preguntes que corroeixen i estendre al sol les meravelles i esperances del passat que foren viscudes. Llevar l'àncora i visitar aurores amb paisatges de diferents horitzons. Aquest assoliment darrer és una tasca en què no podem permetre'ns cap desmai.

Una rutina no és més que una acceptació de constructes racionals per interpretar l'existència. Foragitem-los un rere l'altre.

Llostreja, s'eleva al zenit i cau la llum, humil.

Arreplega-la.

A les teues mans bec, a borbotons, la tendresa que raja.

<https://open.spotify.com/track/4Weo3vMehKR84QR3gEgwm8>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/24/cartes-a-irina-44/>

Cartes a Irina, 45

Illa de Wrangel, 25 de gener 1969

He escrit moltes cartes manuscrites en aquesta vida, Irina.

Als parents, amics, en l'adolescència, la joventut, durant els mesos de servei militar, a persones empresonades... He escrit cartes no lliurades i d'altres perdudes, aquelles desades als bancs dels parcs solitaris

d'hivern de les ciutats més diverses. Lletres de les quals no mai he sabut res més.

Ara t'escric tot i que, potser, no mai les lliges. Hi ha alguna possibilitat mínima, accidental, que pogueren arribar als teus ulls.

Sé que algun dia et veuré pels carrers i el sol ens acaronarà les mirades. No podré comptabilitzar-te el nombre de mots, ni les expressions o modismes, ni les subordinades de relatiu, ni els temps verbals emprats, ni els adverbis de l'esperança que hi he dipositat. No podré.

Tots els subjectes i predicats han volgut acostar-se al teu cor; i també el cervell ha volgut connectar les sinapsis perquè l'emoció t'assossegue.

No ha hagut cap altra pretensió. Sí la més gran i absoluta llibertat de ser jo mateix, amb límpid traç davant teu, la resta em despreocupa. Ni cites, ni publicacions, ni elogis, ni *egòtiques* consideracions.

Ballen les lletres joioses en la seua nuesa, relaten el desig més milotxa de benestar per a tu. Aquesta pau, alhora arrela i s'enlaira per compartir-la amb tothom.

Teua, també ho és. Com aquestes **mans d'afecte**.

<https://open.spotify.com/track/3SL0mcgFvPDYkfjnBOQEr5>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/25/cartes-a-irina-45/>

Cartes a Irina, 46

Illa de Wrangel, 26 de gener de 1969

Les melodies en to menor són més tranquil·les i melangioses, guaridores d'aquesta ànima meua. Ho he pogut experimentar al llarg d'aquest regal de vida, però avui una vegada més.

Sobre les 15:35 he tingut una lluita brutal amb adreces mac dels perifèrics informàtics i IP, car una ventada ha trencat el pal de

la parabòlica que estavellada sobre el glaç del sostre i tot seguit pel terra ha esdevingut una acordió.

Ha estat una lluita sense descans contra el vent feridor que em clavava els ullals a les galtes i les mans semblaven membres morts amb rigor marbrenc. No hi havia forma d'enllaçar cap mínima sensibilitat. Tot sol, amb pernys llargs, femelles, virolles i brides extralíriques, he hagut d'instal·lar-ne una de nova.

Vaja Irina, una feina de passamaneria poètica 3.0.

L'antena d'1,50 de diàmetre arreplegava tota la tristesa del món i vents d'esglai.

Així que en entrar a l'esfera, escalfament de mans i rentat del rostre, nova configuració del sistema i perifèrics per xarxa, i, al capdavall, soterrament de la misèria acumulada al Web Profund.

Connectat amb el món i amb aquesta simfonia de Rakhmàninov surant per casa, t'he pensat d'una irisació adolescent: una dona meravel·losa, el rostre d'alegria.

<https://open.spotify.com/track/5ZQ2vIP3MHeTVg7OLFQfDy?si=uW6nq2cMTbelxDfaZgdv9g>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/26/cartes-a-irina-46/>

Cartes a Irina, 47

Illa de Wrangel, 27 de gener 1969

Irina la solitud no es mata; més aviat es viu. No podem fer canvis en aquest negoci del viure; alguns se'ns escapen de les mans.

Així que, passat el capvespre d'ahir, he volgut caminar cap a l'oceà. Són uns 12 quilòmetres i avui l'oratge s'ha aixecat de bon humor, tot i que per aquests indrets no cal refiar-se'n.

Vaig equipat per si de cas i, quan surts de casa, sempre has de dur motxilla, roba d'abric, tenda i sac.

Hi ha un silenci rude, diria violent que resta trencat per les vibracions del gel sobre el que camine. La monòtona respiració, els passos sords m'acosten a la platja on percep uns rètols que l'evidencien. Ja els veig. Duc quasi tres hores de camí i tenim més llum que penombres.

A la fi de gener no hi ha ones. Algun albatros perdut dibuixa ombres sobre el gel, però no hi ha cap diferència entre el terra ferm ara glaçat i l'oceà duríssim que endevina la primavera. Caminar sobre aquest mirall infinit ha esdevingut exercici per reconèixer allò minúscul que soc.

Ja veus com el treball m'imposa solitud, però també em regala la reflexió, escriure't aquestes lletres. Irina, no hi ha cap excel·lència en la vida del humans, però sí que ens distingeix el sentit i direcció, la tria amb qui volem compartir-la. I l'odi o la bondat del nostre tarannà, les accions a realitzar.

Amb les paraules el món pot ser entés; també, per elles, pot ser menyspreat o estimat. Vet aquí aquesta humil responsabilitat: llegir bellesa i esperança. Amb senzillesa i confiança, no en conec cap altra.

Tornar a casa del passeig, el sol callat, el temps viscut, tot un plaer. Te'l dese embolicat, allunyat d'himnes i banderes, en un somriure.

Irina, si et plau, desplega'l.

<https://open.spotify.com/track/1TMkJpSqe4gbG6tZxzT5Vf>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/27/cartes-a-irina-47/>

Cartes a Irina, 48

Illa de Wrangel, 28 de gener 1969

En realitat, no cal fer cara de circumstància per adonar-se, Irina, que aquest món rutlla prou malament.

Però és clar que si parlem del món, cal desfer l'abstracció de l'enunciat i posar-li cara, concretar i, per tant, aterrar molt més: els homes i dones som els responsables del present i de tot allò que llegarem a futures generacions. Sí, les persones actuals, no hauríem de llançar la misèria i responsabilitat als altres, car tots la transpirem. Una mica o prou, més uns que d'altres en som culpables. Uns per actuar, la resta per l'omissió.

La literatura, Irina, es fonamenta en la realitat, però aquesta darrera -per més sucosa que se'ns presente aquella- sempre anirà per davant uns passos. La Realitat ens incrimina. No és un problema matemàtic o tècnic el d'aquest món que es desfà, sí, en canvi, un problema moral que cal solucionar.

Ací dalt, des de l'Àrtic, el planeta pot ser analitzat d'una fàisó distinta a la manera comuna de fer-ho, amb uns paràmetres molt menys encotillats que des d'altres latituds properes als tròpics o zones temperades. Observem les catàstrofes ambientals i les causes per les quals són produïdes. Observem el tracte personal dels individus i el tracte de l'àmbit dels negocis, el dels països i dels seus dirigents, responsables polítics i morals. La política, aqueixa noble passió humana d'ordenar i promoure la vida, massa enverinada i càustica s'ha tornat. Miserables molts dels qui diuen representar-nos!

Fan pena tots els seus escarafalls que tan sols apunten al narcisisme més estúpid i barroer. No proposen solucions, tan sols lladren tot creient que quant més soroll, tanta més raó tindran: quins efluvis surten dels cors per on parlen! Putrefactes!

Una enganyifa, una gran estafa aquella que la humanitat s'ha d'empassar Irina!

M'exaspera l'estupidesa amb què s'embolcallen i l'infantilisme a què ens sotmeten.

Irina, inventa't una melodia, projecta-la als núvols que ara mateix mire!
Que exorcitze els sorolls d'aquesta púrria ineficient i creguda imprescindible.

Senzilla, delere la teua llum. L'esperaré ara, qualsevol dia...

<https://open.spotify.com/track/5ge6EGuO0rhXI9M6HMYCOZ>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/28/cartes-a-irina-48/>

Cartes a Irina, 49

Illa de Wrangel, 29 de gener 1969

Una cançó pot ser un reducte de pau. No obstant això, més gris no ha pogut ser, avui, el dia. De matinada, una bandada cridanera d'ocells m'ha despertat. Un fenomen ben estrany per aquestes dates ací al nord.

He hagut d'escalfar el café i iniciar les rutines diàries.

Sense taronges, doncs el transport de vitualles duu uns dies d'endarreriment. Han comunicat tan sols que en millorar les condicions climatològiques ho intentaran.

He mirat el rebost i tinc un gran nombre de sobres amb menjars que tan sols és menester mesclar-los amb aigua calenta. La fruita escasseja. Avui faré pa, i amb oli i formatge de cabra passarem.

Amb els peus sobre la taula neta i ordenada – sé qui em renyiria-, però la mirada més enllà de la finestra. El córrer dels núvols baixos s'agafen amb fermesa al dibuix que el pensament meu t'esbossa, Irina.

La conec de fa molts anys, i no cansa la repetició per qui la canta, Zizi Possi. Hom té debilitats emocionals abraçades a certes melodies. Sempre elegant, divina, amb el timbre meravellós. De vegades una cançó val tots els silencis de l'Univers: Mania.

Gaudeix d'aquests petits plaers, col·lecciona'ls en aquesta vida.

La bellesa es manifesta efímera, però el seu record falca la Humanitat i l'ímpetu per reescriure-la.

Irina, tu no em penses, però jo no t'oblido.

<https://open.spotify.com/track/6WLHNQdLUB2I3vkPd4qui4>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/29/cartes-a-irina-49/>

Cartes a Irina, 50

Illa de Wrangel, 30 de gener 1969

Són les pàgines del vocabulari ocells exòtics que venen a cercar-me per construir la més bella metàfora per abillar-te viva.

No es tracta de patrons, ni del teu nom corbat i imprès als teixits, ni del seu tall, ni com cosir-los, ni d'ajustar-te vidrets o adreços.

Solament tu, la bellesa intangible.

Tots els elements de la llengua, morfologia, semàntica, sintaxi i fonologia s'obren a la teua presència per adonar-se que ets l'única flor d'un jardí invisible. Jardí que, dia rere dia, floreix en mi per manifestar-se a la indiferència d'un món que no mai podrà trepitjar-lo. A recer d'aquest refugi i amb l'oxigen que crema neurones ensucrades et trobes sana i salva.

Irina, no necessites cap tipus de protecció, i si alguna persona així ho entén, va molt errada.

Tot existeix dins meu (relleus als teus iris) i ningú no pot traspasar el llinard per tal de ferir-nos. Allò que pense és real. I aquesta realitat és un paisatge immune a la decadència.

De la mà dels mots ho omplis tot.
Solament tu, Irina.

Solament.

Misteriosa.

<https://open.spotify.com/track/7HdGSa6eDciqLOtH7wG1eZ>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/30/cartes-a-irina-50/>

Cartes a Irina, 51

Illa de Wrangel 31 de gener 1969

Etiquetes.

Als humans ens agraden les etiquetes i Contra Paradís s'ha empetitit al teu costat, Irina.

Ho veig, ho he anat veient dia a dia tal com si la passió d'una tempesta m'haguera assolat els pensaments i així mostrar-te al blog on creixes i prens cos: autèntica i nua com realitat física.

Ets bestreta de les nits amb sol en què ja no podré escriure't més, car hauré marxat de l'illa. Aleshores et veuré sota balconades de geranis passejant, al sol d'un cel de primavera. Jo contindrè cada so al silenci més profund de la llum. S'esbotzaria l'univers si l'estel que m'habita salvatge vestira aquesta implosió.

En la puresa dels mots construïsc palaus de gel que sé es desfaran.

Aleshores, dona de neu, nadaràs més enllà de tots els naufragis.

Per cantar-te canviaria el blau del mar.

<https://open.spotify.com/track/2MHLxyPL0wFxUjtBqWcQ6p>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/01/31/cartes-a-irina-51/>

Cartes a Irina, 52

Illa de Wrangel 1 de febrer 1969

Hi ha una revista de crítica, ressenyes i manifestacions literàries anomenada Núvol. La consulte pel web ara que puc fènyer i estirar el temps a voluntat. S'ha posat de moda afegir en màximes allò que algunes espases de primera han dit sobre l'escriptura. Em pregunte si estaran ben esmolades i somric.

L'altre dia parlaven d'Anton Txékhov, d'alguns comentaris fets on afirmava que en escriure un relat, conte o ficció calia desar-lo al calaix una llarga temporada. Després calia recuperar-lo i veure com li ha afectat aquest pas del temps per calibrar la seua solemnitat literària.

Nosaltres Irina no som de matar cap pare per despuntar com a fills competents; això també em treu somriures des d'aquestes entranyes d'aigua.

Si fora així, com podria escriure't Irina?

Quines catàstrofes es produirien als focs interns que em consumeixen?

Cada matí aboque al paper totes les incandescències, gasos, bombes, lapil·li i cendres per fertilitzar el teu present de somriures. Terres negres, poroses, encisades per gel i foc. Paraules volcàniques on s'evaporà tot l'afany figuratiu. Irina, a les corbes del teu nom, protagonitzes melodies on sure sobre tristeses secretes.

La vida no és allò que captem pels ulls, aqueix moviment extern, voluble, efímer. Existeix una altra, oculta, que no tots poden beure: uns s'ofegarien en un got, altres plorarien extraviats.

En aquest capvespre solar taste les teues aigües profundes: no mai més tindrè sed.

De lluny estant i a l'ombra dels cirerers, Txékhov et somriu.

<https://open.spotify.com/track/3xZT3MLNg68ABAI2bN2R0b>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/01/cartes-a-irina-52/>

Cartes a Irina, 53

Illa de Wrangel 2 de febrer 1969

Hi ha capvespres que cremen, com tenim un calaix de secrets per fusionar --desintegrats esperit i carn-- les relacions humanes.

Ballen en les caixes de música, fan cabrioles quan tothom dorm. Així ens pot la felicitat alhora que s'acurta, segrestadors nosaltres de la primària

transparència.

Cada dia quan faig un volt, protegisc aquests ulls, però la mirada és oberta i no entén de convencions, ni d'enlluernaments.

On és l'amor perfecte? Dignes-m'ho Irina?

Per la paraula el cerque. Se'm fa carn de la meua veu, poderosa, enquistada en nits insomnes.

M'estime l'arquitectura dels mots, em fascinen els revolts dels signes i com els rellotges s'aturen per la màgia: escric modulacions i pels colors les enlaire i espere. Sempre espere.

I te'm mostres senzilla.

Hi ha vida al foc, Irina.
Crema'ns.

<https://open.spotify.com/track/6SwGwusvK69Fg39UtlYOlG>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/02/cartes-a-irina-53/>

Cartes a Irina, 54

Illa de Wrangel 3 de febrer 1969

Irina, no podem renunciar a la pròpia biografia i qui ho fa és un pobre desgraciat, un miserable.

És per això que alguna vegada fem arrere la moviola del viure tot i que sempre hem de ballar el present. Som així, no podem esborrar els records siuen aquests greus o aquells com el

cant dels rossinyols.

Irina, recorde el meu primer amor de 5 anys: s'anomenava Enriqueta i el pati del col·legi era un mar de núvols sota el qual jugàvem a la corda. La mirava de reüll i era l'alegria de ma vida. En arribar a casa la felicitat era comunicada a la mare que em besava i somreia.

Després vingueren els primers poemes escrits a les blaves llibretes “Cuaderno” on multiplicava aquest amor cada dia en la contraportada alhora que descobria Aleixandre, Eluard, Aragon, Maiakovski, Cernuda i tants altres. Uns amors que no mai m'atipaven.

Més tard aparegueren aquells amors marins a les platges, Salou, Cambrils, amors filosòfics i d'estudi i a la fi, les Cartes a la dona dels núvols. Experiències sense maldat i integradores on Bramhs, Mahler, el místic Bruckner, Wagner, Ravel, Prokoviev, Txaikovski, Schönberg, Berg i Messiaen em falcaren. Mire la casa a través de la pols dels dies passats i em reconec autèntic, transparent, feliç.

Se'm mostrà el definitiu, el trobat i no cercat, el carn de la meua carn, l'arrelat a tots els ets i uts, aquell les passions del qual foren enregistrades per sismògrafs de paper, foc i gel. Aqueix amor que no mai s'aturà i amb els dies he vist mutar i, alhora, encongir i engrandir-se. Arribaren els fills, les boires i els colors, la vida que en construcció anava cap endavant, amb encerts, esperances i errors. Acotxàrem Crisàlides, caminàrem Transparències, Passarel·les, L'amor. Això ha estat la felicitat dels meus dies, la serenitat cultivada, l'aprenentatge de l'assossec, el saber-se prescindible, el silenci que m'ha dut a tu.

A les mans t'he esbossat aquests petits amors, allò que m'ha estat essencial. I, a sovint, pense quins hauran estat els teus.

No res roman mort, si ens deixa un bon record. I això, també, ens humanitza.

Així sia!

<https://open.spotify.com/track/25A9EAflCJSbjGrFvdzWE?si=NXxx7GbfQoKZaCm7UtEGlg>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/03/cartes-a-irina-54/>

Cartes a Irina, 55

Illa de Wrangel 4 de febrer 1969

Boira.

Una boira et frega els cabells de forma tan intensa que em resulta complex descobrir el que avui m'espera.

Sí Irina, és clar que no puc veure't i que et parle amb metàfores i hipèrboles. No hi ha manera de reomplir els detalls concrets de la teua fesomia i la ment tan sols treballa amb aproximacions. Això és el que em resta teu. Avui no hi veig a dos metres de distància i soc absolutament un visionari.

Avui observe els nostres camps, els verds de la magreta i els arbres i el roig de les taronges. He cercat una fotografia perquè en aquest dia gris i on no veus res he d'estimular el cervell.

No existeixen els colors en aquests moments. No ens calen.

Has de saber que ho il·lumines tot.

<https://open.spotify.com/track/3zjGpWI9JB57NOhE4FRlh6>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/04/cartes-a-irina55/>

Cartes a Irina, 56

Illa de Wrangel 5 de febrer 1969

Estic en una gran depressió, però no és meua, ni psicològica, és la depressió profunda d'un vell record.

Avui he fet cama. Irina no he contat els passos amb la ment, com si es tractara d'una repetitiva jaculatoria. Però el rellotge, un d'aquests que sempre van per davant del temps, me'ls ha marcat: 21702.

M'he aturat a la vora d'un brollador natural i d'aigües caldes; en aquest mormolar transparent t'he escrit la carta.

És el cas que m'ha vingut a la memòria el viatge fet anys arrere a la gran depressió d'Andalusia... Camps verds de cereals que encetaven la vida; turons petits i suaus, quasi infinits que semblaven agafar-se de mans els uns dels altres. I això em pintava la memòria d'altres colors. Per cada dia passat s'acurta la meua estada en aquest indret. És un cicle que es tancarà i se n'obrirà un altre.

Ara mateix el sol aguaita ja, però encara esquàlid, per l'horitzó.

Irina, no mai m'has narrat -amb tot el que has viscut- quina és la teua carta de colors?

Dibuixa, pinta'ns la vida. Ací, tots contenim la respiració, però esperem el teu gaudi.

<https://open.spotify.com/track/71hHCei1SWufzLPLKTAI2Z>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/05/cartes-a-irina-56/>

Cartes a Irina, 57

Illa de Wrangel 6 de febrer 1969

Una cosa que m'agrada de viure aïllat és que el món sembla aturar-se i tan sols vibra la soledat.

La política em treu de polleguera en escoltar certs discursos i actituds.

Silenci i música em recuperen d'aquests aldarulls que massa a sovint són poc edificants. Desconnexió absoluta i prou.

Això no obstant, no significa que visca aliè a tot el que m'envolta, car els budells, de vegades, fan revoltillons.

Dia rere dia Irina et dibuixes cartes com milotxes que necessiten del teu alè perquè s'enlairen. Solquen paisatges per tal de manifestar-te que no estaràs sola. Secretament i delicada t'acompanyaré fins que els respires.

Has d'evocar l'alegria de tot allò que encara és futur: el dol de la llum s'obrirà a nous horitzons per encetar; et cantaran les roses.

Recorda dona de neu, ets també dona de blaus.

<https://open.spotify.com/track/5d2VpXncGPtNikU1yIM8P7>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/06/cartes-a-irina-57/>

Cartes a Irina, 58

Illa de Wrangel 7 de febrer 1969

Irina avui, ja de matinada, t'escric quatre lletres perquè sàpigues que estic, a la vora.

Una lluita amb la instal·lació de sistemes operatius m'ha ocupat tot el dia amb les màquines.

El cap, de tant en tant, se m'escapava cap un projecte que tinc per a l'inici de l'estiu: fer el camí de Sant Jaume.

Hauré de baixar, de fet, ho faré de manera definitiva, a les zones temperades on he viscut.

No és qüestió religiosa, és paisatgística, de mantenir silenci interior, d'observació sobre aquesta existència personal i social. De veure com respon la ment i el cos, la connexió amb tot.

No mai t'he parlat de tot allò a què estem units, del que ens integra i té cura de nosaltres. No ho puc expressar millor, però ho crec així i això em genera una pau íntima.

Si pogués fer-te-la arribar...

Escriu-me als palmells el que vulgues, eixuga-t'hi. Amb una sola lletra pots iniciar una revolució. Estic, no mai me n'aniré.

No hauries de plorar per mals d'amor.

<https://open.spotify.com/track/7ctGgbwcr2IwR0BVCMetoA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/07/cartes-a-irina-58/>

Cartes a Irina, 59

Illa de Wrangel 8 de febrer 1969

Avui sopava sol, és natural i allò més normal en aquest treball. Una realitat que va associada a aquesta ocupació de guardià meteorològic per als governs del món.

Irina, saps, que cada dia envie informació dels senyals que el nostre planeta explicita.

Observe els governants, llur indiferència estúpida, aqueixa

anomia palesa. La cosa esdevé un electroencefalograma pla, vaja, com si tot açò no anara amb ells; la simptomatologia és ignorada. Li faig voltes de totes les formes possible i reste enutjat.

Sopava sol, com et deia, unes llesques de pa torrat, una mica de ceba caramel·litzada i formatge de cabra amb un got de vi de la Comunitat de Castella - la Manxa. Algun caprici em puc permetre, molt pocs.

Això m'ha fet recordar un dinar que anys arrere vaig fer mitjançant un familiar a un restaurant nàutic d'una ciutat molt llunyana. Vaig ser convidat i la meua conclusió fou que la lliga d'aquestes persones era ben diferent amb aquella on jugava. Quin dinar aquell!

Sí Irina, nosaltres juguem una altra partida, els nostres triomfs i les cartes fermes són escasses.

Fregir i menjar és la nostra destinació; ens podem permetre tan sols un neodadaisme emocional i prou. Ballem la quotidianitat i mentre arrape les hores, de vegades pense que soc un tipus escadusser.

He acceptat aquest treball i m'he asserenat. Poca cosa més m'importa. Però continue, et veig papallona d'or. T'enlaire i sé dels vols teus. Et recorde daurada, transparent.

No t'atures, les tempestes no mai són perennes. A tot cas, descansa sobre les busques en què bategue. Beu de les paraules que grave. Et soc fidel.

<https://open.spotify.com/track/59NBW9uo74MiWO0qtZFK76?si=NaEINZ5IQFKW D2luHe64kA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/08/cartes-a-irina-59/>

Cartes a Irina, 60

Illa de Wrangel 9 de febrer 1969

No podem canviar la Realitat amb les paraules, però sí l'actitud vital i ens il·lusiona aquest joc .

Dia rere dia la Realitat ens esclafa, però inspirem profundament aquest elixir dels mots i tot canvia al nostre si. Irina t'escriu açò cara a la paret de l'esfera i ningú em mira per tal de qüestionar la normalitat d'aquesta acció sense cap importància.

Fins ací les meues il·lusions. Com també no és el mateix dir i creure "El món on visc és una obscena misèria desproveït de sentit" que "Aquest matí el cel que m'observa ha hagut de veure't per copiar-se tonalitats i colors".

Vivim sempre de manera provisional, però optem i triem les emocions que ens succeeixen; i en cas de trobar-nos-les, hem d'acompanyar-les, però no mai posseir-les; més aviat deixar-les en el seu espai i, si convé, acomiadar-les.

Irina trie el cel davant del fred, la lluna blanca i plena front als ganivets del vent. Calle, no per malversar silencis. Aquests, me'ls estime, reductes d'intimitat.

Sense escarafalls, dic els records que m'acullen, petits llums que, enmig de foscos espavilades, em portaran a tu.

No saps que t'escriu. Cal ser pacient i viure: estira el traç d'aquests mots. Potser veuràs l'espill per saber-te el que ets, una dona essencial. T'ho dic.

Nadaràs més enllà de diferències. Vindràs a mi.

<https://open.spotify.com/track/1xX6UI2vbit2GXI5jFxmTa>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/09/cartes-a-irina-60/>

Cartes a Irina, 61

Illa de Wrangel 10 de febrer 1969

La soledat dels malalts és un plus que ha de ser superat per poder guarir-se.

Irina, començar una carta amb aquestes paraules, quasi sembla com les lletres que visionem en iniciar-se una pel·lícula. Tot seguit pensem: quin esdeveniment se'ns presentarà? Però allò més cert és la discreta manera amb què ocultem aquestes experiències tan íntimes.

A Wrangel, aquesta illa isolada on veig el transcórrer del temps, hi ha un parell de mots que ho omplen tot: silenci i solitud.

I tot i les videoconferències tècniques o mèdiques quan un virus et visita durant una setmana, no tens moltes ganes de festes i aldarull. Si almenys tingués una gossa que em fes companyia! I dic gossa perquè, com t'he dit dies arrere, sé que l'estimaré.

Passar la malaltia arraulit al llit, covant altes temperatures i deliris -mentre màquines insomnes no mai s'aturen i envien milers de dades- no és cosa de broma tot i que saps que serà situació passatgera. Per tant, allò que vessa el got del malestar i silenci és la solitud.

No els he viscut en massa ocasions aquests estats, però si ocorren, fa que rumies les vivències de cambres perdudes d'hospitals.

Irina a la maleta del viure també hem de sumar aquests atzucacs. Quan era petit molts dels malsons acabaven en aquests indrets i el terror em somovia les entranyes fins l'alliberament del despertar.

Ara ho pense i somric, car no hi ha cap mala experiència que, cíclica, s'eternitze.

Ara bé, aquest afecte que et professe és i serà solidari, incondicional.
Sempre amb tu.

<https://open.spotify.com/track/3LZqej3mJMQ25KMIZcXIBp>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/10/cartes-a-irina-61>

Cartes a Irina, 62

Illa de Wrangel 11 de febrer 1969

El sol s'inclina al teu gràcil pas de carrer. T'has deixat els blaus i arraps del cor a l'armari dels oblits i t'has encomanat a la vida.

No et calen ulleres, no has de dissimular cap entrebanc. Viure comporta superar etapes, estar exposada als silencis i angoixes més fortes que els engolidors dels rius.

Però has eixit de casa, somrius encara que la pell recorde tremolors. Encetes el verb i el darrer alè senyoreja el present. Alguns incrèduls et miren, mormolen amb poca veu.

Un rere l'altre aconsegueixes nous triomfs. Als teus braços veig coralls d'esperança. Has ensinistrat criatures i colors. L'ombra teua lapislàtzuli sedueix.

Per les paraules construïsc una visió: t'hi veuen, Irina. Tothom.

<https://open.spotify.com/track/55OFKUuXBygn8wGzWKS6Za>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/11/cartes-a-irina-62/>

Cartes a Irina, 63

Illa de Wrangel 12 de febrer 1969

Un llibre és com un nou país,
existeix per sí mateix.

Aliè a visites rebudes, ha fet foc
en l'autor i el fum assenyala
marcat el cataclisme de la vida.
Presenta nous horitzons que
encadenen amors subterranis,
aurores privades d'esperança,
incertes, solitàries.

Mons diferents per a cada hora,
també per als somnis d'aquesta

habitació blanca en què t'escriu. A les parets el teu record migra centímetre a desig, i
d'aquest al pensament que flueix caramel.

Un llibre, com un mapa on lletres esgranades apunten un tresor i resplendeixes.

Un llibre, els ulls del qual són els teus Irina. No podrà ningú evitar-te.

Balles en la llum d'un país que atrau mirades.

<https://open.spotify.com/track/7kUn7q8VYSX3k3mQtvaZK9?si=pplGJX4uQWKSss97dDfwlA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/12/cartes-a-irina-63/>

Cartes a Irina, 64

Illa de Wrangel 13 de febrer 1969

L'èxit, Irina, tan sols és una rentada de cara d'un ego amb ínfules d'eternitzar-se, però que, conscient, se sap efímer físicament i lògica. I no hi ha res més.

Francesca Cacinni fou una poeta i compositora barroca que escrigué 5 òperes de les quals tan sols es conserva una, *La liberazione di Ruggiero dall'isola d'Alcina*; les altres 4 perdudes, a banda d'escriure música vocal,

instrumental, secular i religiosa.

Una dona creativa, feliç per fer allò que estimava malgrat les adversitats de l'època, moltes, immenses.

Tingué èxit Francesca?

No féu l'obra per obtenir-lo, soterrada en prestatgeries d'aristòcrates polsosos que guardarien, si més no un exemplar com una andròmina més, de la qual, passats uns anys, caldria desfer-se. Francesca en un món patriarcal on tan sols els homes creien tenir aptituds absolutes per a la música i llur interpretació.

Tingué èxit Francesca?

Ella féu allò que la intel·ligència i el cor li suggeriren; no mai renuncià. Aquest, Irina, fou el seu autèntic èxit. No necessità res més. Paper i tinta, entre d'altres aspectes, construïren un vessant de la seua felicitat.

És aquesta intimitat la que ens interessa. Recorda-ho Irina.

Que diuen construïm palaus als núvols? Doncs això mateix, poca cosa més ens importa. Aqueixa arquitectura senzilla, sense edat, és la nostra.

Quantes formes de dibuixar esclavitud, Irina!

Però tu ets palau i els núvols et somriuen.

<https://open.spotify.com/track/4xyUdKJ2hD4ANBbIsaPK4d>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/13/cartes-a-irina-64/>

Cartes a Irina, 65

Illa de Wrangel 14 de febrer 1969

Avui faig rodar en cercles un llapis a taula, mentre es realitzen les còpies de seguretat de les dades emmagatzemades. No sé per què, recorde aquell arròs caldós amb peix i enyore el somriure de les tres pescateres meues.

Ací tot el que rep és congelat i no sap igual. Isc al passeig, són les 18:35 i una llum esmorteïda m'envolta, com ho fa el record fumejant del plat absent per 8

mesos.

Tot i el crepitjar de plaques de gel cada cop més greu, tot i l'absència d'ocells i animals, no tinc por. El dia s'apaga i baixen núvols fins confondre's amb la mirada. Farà fred i aquesta nit xiularan els caramells al vent.

De vegades Irina, si a la matinada em desperte, imagine estar assegut en una sala de concerts i, a poc a poc, els sentits m'abandonen. Aquesta dolcesa del dormir, encara és amb mi.

La penombra és més àmplia que la llum. M'agafe a l'arròs, a l'olor de llenya cremada, a la coca amb tomata i de llanda, a les postres del temps i el gelat de torró. En la memòria, molt a sovint, és diumenge: recorde l'infant que vaig ser, aqueixa felicitat.

Digues-m'ho Irina, on t'acostes per desfer-te de les gàbies de solitud?

Les màquines amb les seues rutines, nosaltres amb aquells somnis d'harmonia i llibertat.

https://open.spotify.com/track/65N9abRNej5yT3nuE2jEcE?si=Hs_HWklAS7-whj-yCr8Otw

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/14/cartes-a-irina-65/>

Cartes a Irina, 66

Illa de Wrangel 15 de febrer 1969

Reconéixer la vàlua de les coses és la forma de fer les paus amb tot. Això m'ha passat de fa un bon grapat d'anys fins el moment actual, Irina.

Armariets, fou la paraula clau.

Els divendres, el meu fill quan s'acomiadava per anar a estudiar, em deia: – “Bon dia pare, avui és el teu dia,

toquen els armariets de la cuina i rebost”. Somreia burleta i jo acceptava la missió. Així fou el descobriment que tot pot esdevenir valuós, des de l'objecte més humil o feina rutinària, fins la tasca més complexa.

Encarava qualsevol projecte com essencial. Podia buidar la ment mentre l'aigua polvoritzada fregava les portes i havia d'eixugar-les amb draps de cotó immaculat. Ja no contava el temps, simplement s'esllavissava entre les mans. Després neteja de frigorífic, manisetes, qualsevol altre treball era dignificat; una cosa rere l'altra, com quan el llapis inicia el dibuix d'una lletra, aquesta conforma un mot i la frase arrodoneix un petit significat per traspuar vitalitat.

És així com el burleta del fill m'omplia de tota l'estima oblidada en les tasques quotidianes. Una altra manera discreta, sense circumloquis, ni prepotent, de fer l'amor.

Amor, una paraula gran, malversada. Davant d'ella, observe el món amb un xic encara d'esperança i preferisc callar, callar, callar.

En tot, llostreja l'amor; t'espera, delicada Irina.

<https://open.spotify.com/track/5P9PQR7CM5YPEU2I3EypWM?si=v7vbTPrxRBOunqgiaZStwA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/15/cartes-a-irina-66/>

Cartes a Irina, 67

Illa de Wrangel 16 febrer 1969

Hi ha un degoteig d'aigua.

Pot veure's, sentir-se per tot arreu; en l'aire, suspesa al vent, esmicolada en micres com una mascareta -boira en la pell- que t'acull, sota els peus subterranis que semblen surar.

Hi ha un degoteig sincopat.

Aquest cor bombeja bocins de líquida primavera i l'horitzó em somriu.

No hi ha pedres, parets, ni cims propers on l'eco em retorne el teu nom, Irina. Hi ha un luxe blau en aquesta mitjanit que tan sols admire. Veuen aquests ulls el que no pots, però imagines amb escriure.

I l'aigua xiuxiueja a tort i dret. Aigua que enlaira la vida i en té cura; no moltes, no plantes, no arbres en aquesta corba del món on els segles s'han adormit .

A l'escrit creixes única, flor adjectiu on beus les aigües abans lliurades.

Tinc un desig que no el somie: passege en un jardí.

<https://open.spotify.com/track/2RjsAYVbdZPISqnsWd3Hup>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/16/cartes-a-irina-67/>

Cartes a Irina, 68

Illa de Wrangel 17 de febrer 1969

Aquesta és la carta 68. Tot fou resultat d'una palpitació, d'una fugaç emoció transmutada en sentiment i enregistrat amb mots.

No fou un repte, ni un propòsit, fou natural i m'agraden les corbes d'aquests números. Tu ja coneixes, Irina, que la vida no mai es desenvolupa en línia recta; funciona a sotracs, moviments invertits de vegades, d'altres, t'embolcalla que pots sentir-te ofuscada, allunyada de mínimes llibertats.

68 cartes per alçar la mirada, perseguir l'horitzó d'una llavor esperançada que hi ha en tu. Vull deixar-ho escrit perquè t'ho cregues, per donar fe que les paraules modulen el nostre viure.

Fe que no pot comprar-se, ni vendre's.

A la porta del cor et dese paraules cada dia, beu-les; tu també nodreixes el món.

<https://open.spotify.com/track/0VGXDQeIt9vcy4CZMh4SmY>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/17/cartes-a-irina-68/>

Cartes a Irina, 69

Illa de Wrangel, 18 dde febrer 1969

Quan òbric al dematí la porta de l'esfera, a cada pas donat llisque com en un palau de gel al terra del qual m'hi veig.

No hi ha ningú, ni mai rep un bon dia. Tan sols un sol petit en cel canviant saluda. Compte les petjades i em parle sol per veure si la lògica no s'ha enfugit: un, dos, tres, vint-i-quatre, seixanta-sis i torna el silenci. Amb els llavis pessigue els nombres cap endins, mentre els passos dibuixen vellutats de llum: I-R-I-N-A.

El teu nom invisible, com la rosada als arbres.

Ningú no el veu, però sé que hi és.

<https://open.spotify.com/track/1QWk4yeW9bbCPU5H62AjjL>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/18/cartes-a-irina-69/>

Cartes a Irina, 70

Illa de Wrangel, 19 de febrer 1969

Espere. Espere.

No hi ha ningú que m'atenga. Si he de fer consultes sempre soc el primer, si he d'anar al metge, no mai hi ha cua. No em cal comprar, ni treure diners, ni anar al cinema, ni fer temps per veure els llums encesos de cap avinguda. És indiferent que espere, m'inquiete o siga pacient. No tinc a la vora a cap persona, no

soc a cap ciutat tot i que el món m'engronsa amb afecte.

Recorde, com una realitat llunyana, aquestes situacions i l'aprenentatge del respirar profund, conscient.

M'ha servit per a encarar açò que ara és el més quotidià, però no etern, Irina.

Tot agafa sentit més prompte o més tard. Sempre hi ha algú que per nosaltres vetlla. Tot té un procés que hem d'assumir i aleshores la llum ens cau amb una inclinació que no encega, ni crema. De la mà ens acompanya.

També, no sempre ens fereix la Vida. Recorda-ho, respira-ho.

<https://open.spotify.com/track/6JyQ1L0jKvgvAYynSeO0x3>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/19/cartes-a-irina-70/>

Cartes a Irina, 71

Illa de Wrangel, 20 de febrer 1969

Traspasse la carena i no s'acaba el món, més aviat s'enceta una nova geografia.

Era petit i la curiositat pels colors m'empenyia les cames a la recerca d'horitzons infinits. Però aquests no arribaven. Sempre l'orografia m'entrebancava aquest somni.

Vaig haver d'esperar 35 anys després per satisfer-los. I ara t'escric en espais verges, sense línies, límits o renglons que els constrenyen o marquen.

Mire el cel ennuvolat pels somnis, els llig en veu alta per si l'atzar fa que els escoltes. Cal tenir-ne d'amagats a les curtes mànigues de la infantesa; rescabalar-los si cal.

Somnis sense horitzons tallats, sí, allargassats, elàstics, indefinits, per carregar-te els ulls d'un present espurna que t'engegue els cicles adormits.

Arribarà la primavera i em fondré; en veure't pels carrers, absorbiré altrament la vida que, de tu, regalima.

<https://open.spotify.com/track/3sJ3hZmJGgmxqZDOzzdZc4>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/20/cartes-a-irina-71/>

Cartes a Irina, 72

Illa de Wrangel, 21 de febrer 1969

Són eixes coses que ens diem de fa temps i que es barregen dins teu si les lliges... Així varen estar en mi, però els he obert la porta.

Eixes paraules que poden resultar tan estranyes per a alguns, però sabem, Irina, que no ho són. Ans al contrari, no punxen, ni fereixen, ni dissequen, ni ofusquen el cor.

Paraules de vellut, per amortir penya-segats emocionals, turbulències que esventren tot allò amb què es troben de pas. Paraules de rodeno, vermelles, per filtrar millor els ensurts, per diluir records de cares agres. Paraules cristall, no tallen, però promouen la llum.

A la vida cal decidir per què són emprades; jo ho tinc clar. Potser amb els anys, altres persones ho faran.

Irina, paraules llum que t'acompanyen.

<https://open.spotify.com/track/2Zce8g7bWjVHE9A03Y19TK?si=IJWK4v2zQE6EvYF6ezfWng>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/21/cartes-a-irina-72/>

Cartes a Irina, 73

Illa de Wrangel, 22 de febrer 1969

T'abilles de perfums fluorescents i les roses esmorteïdes s'esfullen perquè, descalça, no et punxes en passar. Projectes avingudes de pètals com somriures robats als carrers.

Ací, pels corredors atapeïts de lletres, cal fer barandats d'imatges, cercar sons i poblar microuniversos, una manera d'escalfar totes les solituds. Fins a quan ho podré resistir?

No hi ha cases de pedra seca, ni rierols buits arrelats en terra roja.

//On és el sotobosc quan somrius si he oblidat el morat dolç de les pruneres i l'aroma de la ginesta? //

No existeixen praderies de núvols on puga enviar-te –sobre la gespa– missatges secrets. T'escapes del meu cap i, de puntetes, camines en un sentit atzarós que cap vent

pot agafar-te. I t'allunyes, t'esmunys, te'n vas.

Oh criatura lliure de l'escriptura!

L'única pretensió que em resta és la teua primavera.

<https://open.spotify.com/track/58MUoJpBLJoEFr9yRtRU7n>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/22/cartes-a-irina-73/>

Cartes a Irina, 74

Illa de Wrangel, 23 de febrer 1969

És una bogeria.

Açò d'escriure és una bogeria dels qui viuen en una altra dimensió. Això diu de mi la dona dels núvols a sovint:

– Semples perdut al teu món, aterra!

Així és Irina, visc una dimensió distinta on les lletres s'estiren i m'esbossen contorsions sobre el front, on els ulls cavalquen forassenyats a

la recerca de la paraula seda.

He de pensar-te la carta de demà, visualitzar-la, enregistrar-la mentre l'aixeta raja a l'aigüera i camine per llocs estranys, a distàncies llum d'aquest cos que m'inxampa.

M'aixeque amb tu, em desdejune i sures com l'aroma del café, passege i t'olore floral, treballe i seus alhora invisible i real, al costat. No recorde tot allò que t'he somiat dia rere dia, nits de vigílies allargades, però amb la ment oberta i blanca.

A trenc d'alba algú escriu en la llibreta de notes:

Irina, cromatisme tímbric i melodia de diumenge. Trenques rutines i monotonia. Com la insospitada bellesa de "Traumgekrönt" o "Liebesode" de les Sieben frühe Lieder de Berg.

Ho comprendran?

<https://youtu.be/Ck6n237yrIE>

<https://youtu.be/AouJEXSyPQQ>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/23/cartes-a-irina-74/>

Cartes a Irina, 75

Illa de Wrangel, 24 de febrer 1969

Hi ha una llum més gran en tu que aquest paisatge infinit de neu glaçada. No se t'acaba mai la claredat del silenci, on bec per col·locar una paraula rere l'altra.

Agafa-les, talla-les, cus-les de nou, fes que el sol t'admire, que els vents imploren enlairar-les com llavors de vida. Escriure no té cap sentit si no ets senyora de la deu on tots els núvols s'agermanen.

Has patit set, però regales aigua i no mai has preguntat qui la necessita.
Has somiat pels altres mentre els malsons t'engrillonaven en cruel atzucac.
Has somrigut a les muntanyes blaves tot i que els plors t'ofegaven.

Algunes vegades neva en abril i el teu cor creix i protegeix tots els qui a la teua vora passen.

Ho sé, ningú m'ho ha de dir. Algun dia recordaràs els quatre cantons on la distància entre aquestes paraules i tu fou molt petita.

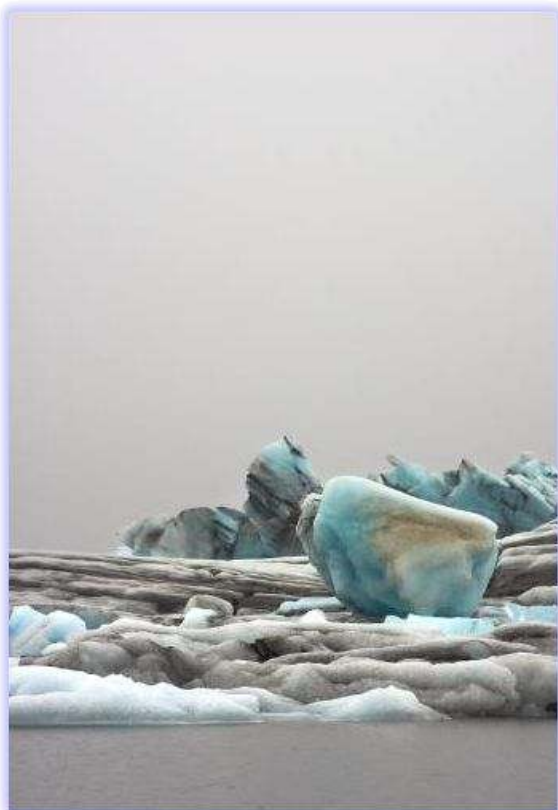
També, per a mi, ets un miracle.
Del cel blau, llum ingràvida, sempre regalada.

<https://open.spotify.com/track/4GNcUJo0gKzG1T9ZNV58LW>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/24/cartes-a-irina-75/>

Cartes a Irina, 76

Illa de Wrangel, 25 de febrer 1969

Són les 7:39 A.M. l'hora aproximada en què es publiquen diàriament les cartes que t'envie Irina. Avui un tímid sol aguaita per l'horitzó inacabable; una esfera taronja el suc de la qual quasi podria beure'm.

He eixit a la porta de l'icosaedre, car no fa vent i el fred sembla haver donat treva. Un dring-dring ha sonat dins, a la cambra dels enginys amb què cohabite. Puge i revise perquè reconec el so del correu nou.

El ratolí obre ràpid la finestra i són notícies del Comité Internacional sobre el Clima: "Dia 20 de març de 1969 hi haurà el relleu definitiu. Serà substituït en la tasca que els darrers anys ha desenvolupat amb una puntualitat i eficiència absolutes. Li manifestem, de bestreta, la nostra felicitació i

desitgem que gaudisca en la nova etapa del seu temps."

La notificació ha estat simple, però esperada. No és que la delerara, car era conegut que, més tard o d'hora, estava al caure. És el moment i prou.

Sembla que les inclemències dels meteors s'han posat d'acord amb aquesta evanescent pau que regna. És amb mi de fa temps. I això m'ha fet superar la prova durant aquest lustre.

Soc l'home de cara bruna que, encarcarat per l'oratge, cada dia/nit el mirava amb fosques ulleres.

Irina com serà viure en societat?

M'acoblaré de forma adequada a les canviants situacions?

O se m'obrirà un clavill en l'ànima?

Sabré esperar de les curtes nits els dies, el pas feiaent de les estacions?

Qui parlarà en veu baixa als estels o pintarà els llavis a l'aurora?

Algú vindrà a rebre aquest cor d'ermità?

<https://kitwatkins.bandcamp.com/track/skyzone>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/25/cartes-a-irina-76/>

Cartes a Irina, 77

Illa de Wrangel, 26 de febrer 1969

Digues-me, què veus allà palplantat davant l'espill?

Ets tu el mateix que fores anys arrere, tot i que encara respires?

És el canvi il·lusori o una encesa multicultural que excreta i absorbeix tots els blanc i negres de la Vida?

Mire el transcórrer dels dies, un caminar sense metes fixes, doncs els colors mutants importen embolicats per la consciència.

He introduït els dits a l'altra banda del cristall per sentir-te, Irina. No cal pensar, però sí deixar-se anar; seguir el pessigolleig d'ales de papallona i copsar les altres llums.

Oh dona de neu, cremes la tristesa

pel coratge del viure!

Obres la persiana sempre: no són essencials núvols, boires, humitats, ni xafogors.

Sempre l'horitzó. El silenci sap dels somriures i les taronges, al treball, t'alliberen el color que encén la calidesa del rostre. No et creus important en cap reialme, llevat de l'íntim cau dels afectes.

T'he vist a l'altra banda de l'espill: hi ha una elegància callada, secreta diria jo. Has foragitat tot tipus de murmuracions i una pau blanca escriu als ulls teus diminutes lletres.

Humil, soc un copista de la llum que m'ha encerclat en anorrear-me.

Als palaus desfets de glaç, el fulgor d'un cor: el teu.

Bategues.

<https://kitwatkins.bandcamp.com/track/pastel>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/26/cartes-a-irina-77/>

Cartes a Irina, 78

Illa de Wrangel, 27 de febrer 1969

Pacientment arreplegue una lletra rere l'altra per conformar el petit llibre. L'he vist créixer per dues llunes i escaig, agafat del silenci i els llums estroboscòpics que m'acompanyen.

Allunyat de la primavera, ha florit sobre la taula pètria. No sé com.

Observe a la cinquena, la quaranta-una i la seixanta-vuitena carta uns castellanismes disfressats de polissons, a la tretzena un abisme ortogràfic. Ja en porte uns quants revisats, però també és cert que en tots els altres llibres, i amb **negreta**, grave faltes per tal que --humà i finit-- em reconega. No hi ha ningú que diga res. En aquest món cadascú va a la seua.

Afegisc les fotografies guardades al disc dur i les col·loque en paper, al lloc on foren vistes per primera vegada al web.

He bescanviat paraules per a tu. No tenia cap necessitat, però fou sentir-te i plorà foc aquest volcà: cauteritzaria la pena observada?
Quantes paraules ungüent hauré imprés?

No escric per a mi i en la memòria d'aquesta llar, soc paraula. Allunyat del què diran, la manifeste sense embuts. Per elles danse davant teu, Irina.

Esdevingudes petits sols, t'arribaran a l'ànima?

<https://open.spotify.com/track/1Vm7Oo1lXnYeLwqUbfqrRc>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/27/cartes-a-irina-78/>

Cartes a Irina, 79

Illa de Wrangel, 28 de febrer 1969

Estime les matemàtiques, tot i que una vegada a la vida les vaig suspendre. Un treballador d'una fàbrica que li agradaven com a passatemps, m'ensenyà a sumar, restar, multiplicar i dividir polinomis i les regles de Ruffini. Després les potències i el significat dels signes. Més tard comprenguí les equacions i tot fou diferent. Alguns patiments s'esvaïren.

He passat anys i panys envoltat per xifres i números. Ha estat la meua vida.

Estime les matemàtiques per aquell treballador que m'obrí la ment a les emocions quantificables. No tenia cap títol, però ensenyava com estimar-les i aquest era el seu triomf; no he calculat les vegades que li vaig donar les ulleres oblidades en qualsevol racó de l'aula, ni els segons que l'he enyorat. Viu en mi setze mil vuit-cents tres (16803) dies i el recorde per qüestions sempre amables.

Irina, al mercat no hi ha taulells on comprar tres (3) quilograms d'amor o un quart (1/4) de somriures; tampoc no podem bescanviar un t'estime de vuit-cents trenta-cinc (835) quilòmetres o evaporar una tona (1000 quilograms) de tristesa; ens cal imaginació per comprendre-ho.

Però sí, puc dir-te que les cartes que t'escric tenen tan sols un (1) capítol i una (1) secció. He escrit setanta-nou (79) pàgines i dues mil sis-cents cinquanta-quatre (2654) línies. He separat vuit-cents setanta-dos (872) paràgrafs, nou-cents vuitanta-cinc (985) frases, quinze mil tres-cents setanta-set (15377) paraules, setanta-set mil tres-cents vuitanta-set (77387) lletres i, contats els espais on s'insereixen, noranta-tres mil quatre-cents trenta-dos (93432).

M'estime aquestes matemàtiques i aquell professor de nom Manuel.

Matemàtiques farcides d'emocions.

Irina, escrites per a tu.

Matemàtiques que guareixen els cors.

<https://kitwatkins.bandcamp.com/track/apr-s-midi>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/02/28/cartes-a-irina-79/>

Cartes a Irina, 80

Illa de Wrangel, 1 de març 1969

Vetiver, beltrònica, espígol, gessamí, sàlvia, trencapedra, alfàbega, lliri, encens, rosella, menta, herba Lluïsa, timonet, raïm de pastor, cal·la, poliol, flor de Pasqua, gerani, te de roca, angèlica, rabet de gat, fenoll, baladre, narcís blanc, herba de Sant Joan, romaní, sajolida, molsa, garrofereta, ruda, llicsó, margarida, centaura, cua de cavall, rosa, lligabosc, conillet, orenga, argelaga, falguera, margalló, heura, pebrella, assutzena, sempreviva, llentiscle, hortènsia, murta, bruc, estepa blanca, violeta, herba campanera, calabruixes, ginesta, olivarda, cebollí, malva, didalera, valeriana roja, lli blanc, coroneta, ortiga, magreta: aquestes flors i plantes que no puc veure, però es balancegen en mi.

Sé qui té cura del jardí.

<https://open.spotify.com/track/1Hdrt5pipGu3gB3X4GqJEV>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/01/cartes-a-irina-80/>

Cartes a Irina, 81

Illa de Wrangel, 2 de març 1969

Cap galfó de l'única porta de casa grinyola, car en aquesta illa mai ningú m'ha visitat. Els contactes que puc desenvolupar són per videoconferència. Potser t'estranye que et comente açò en l'any 1969 que vivim, Irina.

Tu em diràs que això és impensable en aquesta data. Jo et contestaré que no hi ha res impossible al reialme de la neu glaçada. Ací els sons corren

més veloces que en l'aire. Tot és sòlid: les penes, l'absència, el fred, el descans, però també els somnis pots palpar-los. Algun avantatge ha de tenir aquesta existència allunyada de tothom.

La percepció de quasi tot allò que veus, sents o t'envolta és ben diferent. Has de posseir una ment oberta, positiva i un cos elàstic alhora que adobat per encaixar els canvis emocionals.

La música, la lectura i el caure cíclic de l'estat del pensament en off, així com el dormir m'ensopeixen tot desassossec.

Irina, voldria arroves de llum i sol, no aquesta tímidesa dessaborida. Voldria una terra de colors i una vegetació que espavilara la vida cimejada. Voldria un dia de 25 hores per cantar, i ballar, i caure abatut pel pes tan sols de la respiració. Fer-li pessigolles a les lletres que t'arriben. I en les modulacions del vent captar el teu somriure.

No ets invisible.

<https://open.spotify.com/track/24N9pvy9qG2vAvKgDuASZk>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/02/cartes-a-irina-81/>

Cartes a Irina, 82

Illa de Wrangel, 3 de març 1969

Li diuen la dona somriure i té la pell d'un blau cel acollidor.

Camina sigil·losa pels carrers, que quasi ningú la reconeix. No és a prop meu, però sempre la veig. En èpoques passades fou sempre com les algues i no mai res pogué enfonsar-la. No fou el cas, ara també.

No s'ho podia permetre, sempre al tall d'una lluita invisible,

contínua, l'amor que no pot comprar-se, ni vendre.

Amor de peus a terra, insubornable, cabells de llum, aroma de petricor, ulls d'encens.

Quan ella mira, s'avancen primaveres; s'entendreix allò que viu mentre tota mena d'ocellets –festival de vida–li fan rotlle i revolen, i piulen.

Ningú mai podria riure com ella ho fa. És un matís, quasi imperceptible, però –afortunat jo– que l'he vist: ulls cristall, flors als dits transparents i aqueixa llum, no mai s'esvaeix. No em cal seure a la seua vora.

Més que un nom o assumpte de rima fàcil, l'esbós de lletra quan l'escriu, sempre pren vida, m'acompanya; tant se val si passege, treballe, dorm o respire.

Sempre és i serà seua i li diuen la dona somriure. Passat i futur són intangibles.

L'horitzó tan sols li dibuixa un univers obert.

Cara a cara, present, ella i la vida.

<https://open.spotify.com/track/4GztrgFNpBIpNKQOZwDKpt>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/03/7862/>

Cartes a Irina, 83

Illa de Wrangel, 4 de març 1969

Vaig escoltar la seua música i m'enlluernà; però ja saps que no mai m'he buscat representants per promoure la bellesa. Aquesta, onsevulga que hi siga, brolla com l'aigua d'una deu; i tan sols l'has de beure.

Ja no crec en massa coses, ni institucions, tot i que faig el cor fort davant les persones.

Tan sols quan m'esborre, sorgeixes tu, discreta, per ser admirada per tothom, pel que ets: idil·li i màgia que cal reinventar-se.

No ser protagonista, diluir-me en la tinta, pels mots. I saber-te en cada llostrejar o en l'arrip dels capvespres.

Molt abans d'intentar-te lletres, vivies colors; habita'ls amb la mirada.

<https://open.spotify.com/track/68QJNjTHWQh3cpkVyBhytE>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/04/cartes-a-irina-83/>

Cartes a Irina, 84

Illa de Wrangel, 5 de març 1969

Desconec com s'ho fan, Irina, però saps que a l'inici de cada mes m'arriben els queviures.

No recorde si aquests esdeveniments tan prosaics te'ls he contat, però des de l'helicòpter llancen una caixa amb esquis incorporats i sempre cau perfecta: s'obre el paracaigudes i tan sols l'he d'enganxar a la moto de neu, camí de l'esfera. L'única condició que, sempre l'han respectada, ha estat que tot el

menjar siga ecològic. És convenient explicitar alguna exigència.

Així és com, a poc a poc, duc al rebost les meues sopes de miso, de verdures diverses, farines integrals de quatre tipus (blat, sègol, espelta i khorasan) avena en cops, les melmelades de préssec i taronja amarga, crema de cacauet, galetes. Rosquilletes de sèsam i pipes, de romaní (petites febleses que em puc permetre).

Podràs creure't que no mai s'ha trencat cap ou de tan ben embolicats com arriben?

Afegisc proteïnes de formatges de cabra i seitan. En caixa a banda tinc api, alls blancs i negres, creïlles, cops, naps, xirivies i cols per fer-me els brous. Tomàquets i cebes. En l'apartat de fruites, les pomes sempre Fuji, però també les verdes àcides Granny Smith. Els plàtans verds que no ho creuràs: tot i el fred maduren. Conserves de pèsols, dacsca i remolatxa roja a bastament. Llegums cuïts i preparats. També alguns pots de pinya i pera lleugers de sucre. I algunes --poques-- de polp, tonyina i musclos. No m'agrada abusar i, per descomptat, per canviar certes rutines. Amb els fruits secs com nous, panses, ametlles i avellanes acabe d'omplir el rebost amb aquestes intimitats.

Oli verge d'Espadà, vi de Les Useres, mel d'Eslida i sal per coronar aquestes festes privades.

Organitze açò en la més absoluta foscor, amb l'enyor de la terra al moll de l'os.

Amb ulls de cotó taste els teus silencis.

Amb l'alè en tinc prou.

Reconstruiré tota una melodia per representar-te, oh bella harmònica de cristall!

https://www.youtube.com/watch?v=QdoTdG_VNV4

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/05/cartes-a-irina-84/>

Cartes a Irina, 85

Illa de Wrangel, 6 de març 1969

Irina, amb la parsimònia que cal mantindre, un dia rere l'altre construïm la nostra vida. I tan sols nosaltres en serem els responsables.

A pocs dies de canvis radicals en la meua he après que no podem defugir els somnis, ni la joia del compromís en realitzar-los.

Puc alçar-me, feinejar, moure'm, respirar, atipar-me, cavil·lar i polir els meus valors vitals. Puc sorprendre'm pels colors, una música, el silenci, companyia o solitud buscada, la mar, un núvol o el sol. Comprenc la carícia d'un fill, la trucada d'una amiga, el soroll dels plats a taula i la conversa. I així un món d'experiències vives, d'autèntiques emocions, la lògica franquejable de la vida.

Som els subjectes d'una vida amable o frustrada; i hem de decidir el camí. M'escolte el cor de cotó fluix i puc somriure pel nen que vaig ser i encara juga al sambori i la corda aliè a vells i nous prejudicis. No renuncie a res d'allò viscut, i no mai voldria fer arrere el temps.

Camine, mossegue una poma o llig un poema. No venc llibres, ni els expose més enllà dels quatre innocents i amics. Trie de qui o què vull pintar la vida. Ningú no decideix els meus colors i oblide canons i estils, sopars i lectures de primera línia. No és aquest el meu projecte, però sí, i natural, els ulls amb què mires la vida, brúixola feta d'agulla amb aigua i fulla.

No demane molt més. Fer inventari d'afectes siga la nostra riquesa!

<https://open.spotify.com/track/6SOmeQFr5HaSfevPLnp0pg?si=Kn5nBnSERcGG4gTmAlpk-A>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/06/cartes-a-irina-85/>

Cartes a Irina, 86

Illa de Wrangel, 7 de març 1969

Per escriure un llibre tan sols necessite la línia de l'aurora i la distància d'un estel per marcar les teues mans de llum.

Pas a pas, lletres m'encerclen mentre núvols verds separen l'espai on neix el missatge. No necessite donar fe per boca de notaris, tan sols la veu si trenques solituds i cims invisibles i llunyans que tremolen.

Quan no t'escriga, mantindré ben endins la calidesa per als teus somriures.
Tant de bo amb les mans il·lumines a propers i llunyans.
Seré feliç: m'ho diran les roses.

Per marcar l'aurora tan sols amb un estel i la distància d'una línia necessite les teues mans: s'escriu la llum d'un llibre.

<https://open.spotify.com/track/6SOmeQFr5HaSfevPLnp0pg?si=tO26dcGzQsatuHvgGYW9NA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/07/cartes-a-irina-86/>

Cartes a Irina, 87

Illa de Wrangel, 8 de març 1969

Ni avingudes, ni carrers, ni camins o carreteres, ni pistes d'aterratge. No hi ha cap senyal que col·loque el meu ser en aquesta illa. Tampoc el necessite, llevat de l'autoconsciència i un grapat perdut d'ones per desxifrar que ho són de música.

Acompanyar la solitud, em sembla allò més complex amb què m'he trobat. Qui sap, si ho he aconseguit, jo que l'habite i no hi ha escoles per mitigar-la. O potser no cal fer-ho, consubstancial al viure.

No hi ha punts en cap mapa que m'identifiquen, llevat d'aquestes lletres que manifesten el bategar improvisat i ventijols de tendresa per als teus dies.

Als palaus de gel resona el teu nom, Irina.

<https://open.spotify.com/track/7xDP14VgffxAmqTfLGfUjS?si=ewOtB8V5Sz-Mfnyu4ma8Yg>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/08/cartes-a-irina-87/>

Cartes a Irina, 88

Illa de Wrangel, 9 de març 1969

Dempeus Irina. Tu i jo. Cara a cara. Cara al sol i al vent. Infinites dreçats: això semblen els dos vuits d'aquesta carta.

Que ningú no ens diga mai que no intentàrem la Vida! Aquella que s'escriu i diu amb boca petita, però amb un cor obert, estel i sol que explota en les galàxies.

No li devem res a ningú, tan sols vivim i també morirem. No és aquest un descobriment que ens ha deixat sorpresos. Morir i viure, contraris on bullen emocions, estats convulsos, revolucions: infinites nosaltres en les mirades.

Lentament construirem un ribàs, com aquells antics fet per paletes de camp. Asseguts sobre la pedra viva haurem estat humils, però protagonistes autèntics .

Orgull de viure!

<https://open.spotify.com/track/5xsLaD89LAb7LWhefhXAOx?si=bu-34U8PQ-i2bnc8ToyvRg>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/09/cartes-a-irina-88/>

Cartes a Irina, 89

Illa de Wrangel, 10 de març 1969

No hi ha res con un espai en blanc i un cursor que parpelleja aliè a tot l'esdevenir. És com un petit cor que sempre espera el dit per encisar lletres. Aquestes, irresistibles, no poden negar-se a dur-te una petita esperança.

Així és Irina com cada lletra infanta una paraula i aquesta genera una frase que pren sentit. I el fil de l'encanteri em duu al teu nom, mentre tu, amb flors a les mans, camines pels carrers fins

un lloc que sé, i on l'oblit no mai guanyarà la partida de l'amor.

T'escric en una terra solta, oxigenada, la de la literatura. Jo l'he cavada, li he afegit adob orgànic i, encara amb l'aixada i els guants a les mans, espere sota l'ombra dels 60 anys del nyesperer que florisca de vida.

Un text que engronsa la importància justa per a qui el llig: si et reconeixes, tindrà sentit la fotografia.

<https://open.spotify.com/track/4BWXqBH93FT1jg3FrLeEpP?si=rJTNemfQT8q2JVXI6P9Erg>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/10/cartes-a-irina-89/>

Cartes a Irina, 90

Illa de Wrangel, 11 de març 1969

Entre el cel i la terra, nosaltres. I l'espai que ens abraça i separa sense contrapartides. La generositat de la vida que ha estat sempre en tu, en mi. És per això que ja no alligone, tan sols òbric el cor a tothom i taste el bé i el mal. No sé tu.

No jutge, ni condemne. Escolte i actue, faig davant dels altres. Opte per la vida, encara que ha estat ella qui sempre em trià en veure'm

desconcertat.

En les cavernes rosa d'aquesta neu de primavera arribaran pètals, espores de la tundra llunyana. Ja no hi seré i tot i que no rebran cap benvinguda, arrelaran efimers sobre pedres fosques i rierols d'aigua neta.

Som nosaltres tots els cels i les terres per caminar. No estarem mai més sols. Ens trobarem.

<https://kitwatkins.bandcamp.com/track/melrose-cavern-2>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/11/cartes-a-irina-90/>

Cartes a Irina, 91

Illa de Wrangel, 12 de març 1969

Sense adonar-te'n, has acumulat en aquest lustre andròmines, papers i elements dels quals has de desprendre't.

No ho pensem mai, fins que la realitat truca a la porta i n'ets conscient: estadístiques, informes puntuals, esborranys manuscrits de poemes o d'obres passades que sí han esdevingut llibres com éssers autònoms i no et pertanyen ja.

Haurem d'apilar i practicar l'aprenentatge de la separació, és a dir, reciclar.

No és costum sa agafar-se a objectes i papers. L'únic que no hauríem de rebutjar és la llum del sol i l'aire pur. Poca cosa més, a banda del plaer d'aquests anys de veure't prescindible enmig del paisatge cru i duríssim polar. Pocs són els elements que m'he dut quan visitava la llar mediterrània. Ara, poc hi haurà per retornar: música, assaig i poesia.

Abans el teu record, Irina, se'm presentava aleatori als dits. Darrerament ha estat constant per les lletres que et pense.

Però també açò es normalitzarà. Un no-res d'espai i temps que s'acurta ens farà circular per llocs comuns. La companyia d'aquesta freda estació, ningú no mai ens la podrà furta. S'acosta inevitable la primavera i per a sempre has onejat al meu horitzó.

Com el sol, avui has sortit a les 6:48 i marxaràs a les 17:35.
Amb 10:49 hores, excel·liràs per la llum.

<https://open.spotify.com/track/3ciGbNW0v4VkMcT5v6oabz?si=W8LaAbyhQOOXwAuGFX3Gcg>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/12/cartes-a-irina-91/>

Cartes a Irina, 92

Illa de Wrangel, 13 de març 1969

Sorprès, molt sorprès avui.

Fabulós, però no sé com avui m'ha fregat les galtes una papallona. Estem en latitud 71.06692843239841, longitud 180.0439453125, la qual cosa sembla quasi impossible.

Però no, ha estat real i ací que l'únic soroll que m'acompanya és aquell fet per tots els ventiladors de les màquines

d'oficina, els anemòmetres al sostre de l'esfera si xiulen en agafar velocitat i la meua pròpia parla i respiració, ací, quasi ha estat com si un àngel vingués a visitar-me.

S'haurà extraviat l'insecte o haurà estat un senyal de gràcia de la natura?

Aquest món Irina, volem encotillar-lo i, un cop més, no veiem l'estúpid i estèril treball del projecte. Se'ns escapa de les mans, orgullosos i prepotents com creiem ser perquè, al capdavall, som tan sols fum.

Una fràgil papallona m'ha acaronat els ulls, la boca i les galtes. Han reaccionat els sentits, com també, amb el pas d'aquest trimestre, tu m'has encés de llum.

T'he vist, et veig.

On volaràs papallona?

https://open.spotify.com/track/5IkVFMbePIaUorzpNAEqs?si=BfYuJv8PR-6p2Jk_ol6few

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/13/cartes-a-irina-92/>

Cartes a Irina, 93

Illa de Wrangel, 14 de març 1969

En la delicadesa de cada lletra trobaràs un petit sol per escalfar-te Irina. T'oferira llum i recer. No t'abandonarà en solituds íntimes. Lletres de fullareda per mantenir-te còmoda, al caliu del sotabosc. En aquest immens món silenciós i de glaç, la ment ha de volar per no embogir.

Has estat un senyal, àngel i companyia per descobrir els meus

límits i la resistència. Però hauré arribat a la vora del teu cor? Espantaran els mots el teu desassossec? Oblidaràs la cendra amb què t'abilla la tristesa?

Bufa'm un sí que, tot i el silenci, sabré reconéixer-lo.

Oh dona de neus, al teu si cordes de fred vibren per harmonia.

Oh dona de neus, no mai m'he sentit abandonat per cap de les teues melodies.

Quan no calen paraules, ets presència irrevocable; del teu llambreig m'agafe a la Vida.

<https://open.spotify.com/track/1DrtM8zX3Qo5YtT9hqZCkm?si=OL2c-hb9QUq6ccvq5j-AgA>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/14/cartes-a-irina-93/>

Cartes a Irina, 94

Illa de Wrangel, 15 de març 1969

Una carta de llum. En blanc, amb la capçalera, la data i l'acomiadament només. La resta, espai desert on camines. Tu i la cabellera daurada pel sol dels pensaments.

En la foscor, observe per finestres on tan sols t'imagine.

Aguaita nova primavera, m'ho diuen els dits en escriure retalls de vida, car me'ls note flexibles,

carnosos, diferents. Són fades que els envolten i canten per obrir espais amb mots. Puc veure si tinc silencis profunds, puc escoltar en totes aquestes nits de llunyania.

Fa temps que vaig trencar aquest glaç; immune per l'amor d'amics, envoltat pels objectes que rutinàrijs m'acompanyen, per l'ocupació que d'altres no en tenen. Aquesta és la meua riquesa; també olorar lletres que enlluernen.

Una carta de llum, en blanc; on no tinc res més a dir, perquè el gel crema sense, Irina, ser-ne conscient.

Perquè hi veig el món feliç quan passeges la mirada.

<https://open.spotify.com/track/63G67f8EY41dEPz5cEE8lW?si=GoQNaJHFQ9mOdLqdDJ65Pw>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/15/cartes-a-irina-94/>

Cartes a Irina, 95

Illa de Wrangel, 16 de març 1969

Trac un tamboret i sec a la pau de la porta de casa. M'aclame al sol que m'acaron.

Hi ha un murmur blau i pur de les aigües soterrànies. Fan drecera indiferents a la destinació final, a la vora de pedres, agulles de gel i ammonits que mormolen beceroles amb llibertat total.

Tot és líquid sota els peus Irina i aquest cervell que exprimeix mots per a tu, renova --estona

rere estona-- l'esperança amb bacteris, líquens, molses i bulbs d'allò que esdevindrà primavera de colors.

Ací hi ha l'equilibri just del foc i gel. Massa dies que l'he tastat i a la fi he comprès la bellesa inhòspita d'una natura que imposa. Al seu reialme només som petits cucs i implorem possibilitats de comprendre emocions, sentiments, la vida.

Assegut al tamboret em reconec de pas, miop a voltes, i accepto el regal de l'existència.

Agafa aquesta intimitat, la pau oculta. Empatitza amb la diversitat de mirades i actes que sumen; esbandeix els que humilien i sostrauen. No som titans, però tampoc no podem esquallar-nos.

El sol parla del migdia que en tu vibra. Irina respira, lluita.

<https://open.spotify.com/track/7JFDNzWYbt3QVmqyv00Ssz>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/16/cartes-a-irina-95/>

Cartes a Irina, 96

Illa de Wrangel, 17 de març 1969

Són tan sols 3 dies per tornar a la casa que em va veure náixer. I aquesta serà l'estada definitiva. Avui l'esfera fa olor a falgueres i cedre, perfumada pels vapors de la dutxa matinera.

Arbres, fa tant de temps que no he abraçat els arbres! Tan sols els veig a través de documentals, així com paisatges, però l'enyor que em

mossega les entranyes és real. Potser arribe el dia que també estranye la mancança del silenci i la llibertat de no justificar-me davant de ningú.

Ignore com seré rebut o, millor encara, si m'acceptarà la societat. Això ho tinc ben assumit. Tastaré de nou la nostra llum Irina, l'aroma de les flors dels tarongers, aqueixa humitat dels capvespres que ens cala els ossos, l'olor a pa del forn proper.

Estarà tot bé, amb els cicles de la llum de la infantesa, les campanes al vol, els quarts i hores del rellotge de la plaça i aquell soroll a sabó cantant de la font calda. Potser l'atzar farà que pugui creuar-me amb la teua mirada.

La casa.

<https://open.spotify.com/track/3fovhcOOaptGBN1jAtVpwm?si=pBNZJ90HTSSIhtrRTroYTw>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/17/cartes-a-irina-96/>

Cartes a Irina, 97

Illa de Wrangel, 18 de març 1969

No sé l'hora del dia, ni el lloc on llegiràs aquestes cartes. Però ho faràs. Si has arribat ací, els ulls amb què mires hauran vist (18840) divuit mil vuit-centes quaranta paraules que no són moltes, ni poques. Importarà com ho hauràs fet, l'actitud. Ja t'imagines que en assabentar-me de la circumstància, no vaig poder evitar escriure't.

Perquè, de la solitud, et parle amb propietat, després d'haver passat quasi cinc anys complets de confinament i ara que he perdut l'esperança que qualsevol persona m'escriga. Tan sols rep comunicacions professionals, relacionades amb aquest treball que, al capdavall, esdevé mecànic alhora que necessari.

A cada dia li he de posar un punt de sal –perquè ho compregues Irina– la màgia d'un petit sol per no decantar-me en l'abisme. I això és tot. No hi ha res de complex, aquestes paraules són vitals.

Arrelada la solitud al meu cor, no vull que tu la tastes.

Que les lletres establisquen llaços on poder agafar-te!
Recupera el cor alhora que balles amb els núvols!
Mou-te amb profunditat cap als somnis que no mai s'aturen!

No sé l'hora del dia, ni el lloc on llegiràs aquestes caixes de paraules. A hores d'ara ja has descobert llur intimitat.

Jo pinte mots, els empaquete; són objectes en caixes de cartó relligades amb fil rude de pitera: altres del present i del passat m'ho varen encomanar; dintre d'elles surfeja la tendresa.

https://open.spotify.com/track/6Ri7kcSG97reOxbXU69wYe?si=HLstJJCXQ_CWPXbviYyCoA

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/18/cartes-a-irina-97/>

Cartes a Irina, 98

Illa de Wrangel 19 de març 1969

Ho tinc tot ordenat per a demà.

Carregarem l'helicòpter amb unes caixes personals --roba, llibres, i unes poques andròmines-- i enllestirem el viatge cap a casa. Això no ho he fet avui, el darrer dia d'estada a Wrangel, sinó a poc a poc.

He trencat vells papers, estadístiques passades, informes i un llarg etcètera de documents caducs. M'han comentat que la persona substituïda començarà des de zero, tot i que ha estat preparada tècnicament i tecnològica per solucionar qualsevol arbitrietat esdevinguda. Així fou quan jo vaig arribar.

Aprofitaré aquest capvespre per fer l'últim passeig.

Camine direcció nord infinit, paral·lel als sorolls del gel i del cor petit que s'ancora a escultures de glaç. Hi ha una aparent puresa, sí, aparent. En les anàlisis fetes darrerament hi ha contaminants d'arreu del món que, enlairats pels vents, cauen sobre aquests dominis blancs del màgic gel.

Dubte fins a on s'acostarà el compromís de futures generacions per evitar-ho. El meu cap no s'atura mai; li faig voltes i més voltes, mentre els peus no s'aturen. I de seguida veig que ja he fet cinc quilòmetres des de l'esfera. Són els mateixos per tornar a la llar que m'ha acollit. Una hora i quaranta minuts en què ordene mentalment tot el que t'he escrit Irina: és inimaginable per a mi mateix. Són fets però, que no comprenc racionalment. Hi ha neurones que em xiuxiuegen: "les cartes ultrapassen aquest àmbit".

Torne a casa amb autoritzacions governamentals, tot i que ara existeix un confinament dels ciutadans per estat d'alarma: un virus. Desconec si hauré de passar cap quarantena, jo que he estat aïllat amb el sol i un cel ple d'absències mediterrànies.

Algunes persones m'han dit que t'hauria d'entregar totes aquestes cartes; molt abans ho havia decidit. Irina, les llegiràs.

<https://open.spotify.com/track/20MwCJi7Cff1BrWz9uEKzJ?si=hawQX0x3RzuCTIMCLT6B-A>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/19/cartes-a-irina-98/>

Cartes a Irina, 99

Illa de Wrangel, 20 de març 1969

És primavera Irina.

No pots imaginar de quines formes i quantes combinacions t'he dibuixat aquesta carta. Ara realment escric la darrera i definitiva. Les he repassades totes, sí les anteriors, les he impreses i enquadernades abans d'agafar l'helicòpter que em durà a la nostra terra i, en un no res --tan aviat com puga-- caminaré els carrers per dur-te-les a casa.

És primavera i he volgut
acompanyar-te cada dia d'aquest cru hivern.

Llegia l'altre dia una poeta que deia la imbricació que tenen literatura i vida. Ja ho sabia això i ho descobriràs al moment d'obrir-me la porta de la teua llar. Els qui pintem lletres ho fem per a nosaltres en primer lloc, i n'hi ha un després obert.

Publicades en pàgines web, cert dia m'arribà la notícia que en alguns cafés li comentaren a la dona dels núvols com de pagada estaria per elles, a la qual cosa contestà que eren destinades a una altra persona. Es féu un silenci colpidor!

Ho has de saber, aquestes, sempre han estat per a tu.

Malgrat tots els entrebancs que et trobaràs, tant de bo, i per elles, els teus dies donen pas a la nova estació que avui s'inicia.

Irina, la de la sorpresa i somriure daurat a la vora del sol, la meua esplèndida i callada dona de neus!

Així acabí la primera carta aquell 12 de desembre de 1968; i així ho faré amb aquesta darrera del 20 de març de primavera.

Sempre teu.

<https://open.spotify.com/track/0wdAMy6MnUjHQvtvCJyOjI?si=WsolB8pKStqQxLh0Lpx6nw>

<https://associaciodeveinslavilavella.wordpress.com/2020/03/20/cartes-a-irina-99/>

Propietat intel·lectual de les fotografies

- Carta a Irina 1, <https://bit.ly/2z1EwJT> Boris Solovyev.
- Carta a Irina 2, <https://bit.ly/3goAhgW>, Виталий Дворяченко.
- Carta a Irina 3, <https://bit.ly/3gnUDH9>, Jully morning.
- Carta a Irina 3, [https://ca.m.wikipedia.org/wiki/Fitxer:Dandelion_seed_head_\(Taraxacum_officinale\).jpg](https://ca.m.wikipedia.org/wiki/Fitxer:Dandelion_seed_head_(Taraxacum_officinale).jpg) Viquipèdia, Avenue.
- Carta a Irina 4, <https://bit.ly/2z1EwJT>, Boris Solovyev.
- Carta a Irina 5, <https://bit.ly/3c8ReZP>, Jully Morning.
- Carta a Irina 6, <https://unsplash.com/@anniespratt>, Annie Spratt.
- Carta a Irina 7, <https://bit.ly/2zsa1le>, Boris Solovyev.
- Carta a Irina 8, <https://unsplash.com/@redhatfactory>, Red Hat Factory.
- Carta a Irina 9, <https://unsplash.com/@voiqu>, Voicu Horațiu.
- Carta a Irina 10, <https://cutt.ly/HySyd9a>, Public domain.
- Carta a Irina 11, <https://unsplash.com/@ruehab>, Ruedi Häberli.
- Carta a Irina 12, <https://unsplash.com/@wilstewart3>, Wil Stewart.
- Carta a Irina 13, <https://unsplash.com/@vasicsek>, Victor Vasicsek
- Carta a Irina 14, https://unsplash.com/@michael_hacker, Michael Hacker.
- Carta a Irina 15, <https://bit.ly/2X5grjh>, Boris Solovyev.
- Carta a Irina 16, <https://bit.ly/2ZAmpu5>, Boris Solovyev.
- Carta a Irina 17, <https://unsplash.com/@r3dmax>, Jonatan Pie.
- Carta a Irina 18, Juan Escrig Adsuara.
- Carta a Irina 19, <https://unsplash.com/@sickle>, Sergey Pesterev.
- Carta a Irina 20, <https://unsplash.com/@julianachzo>, Juliana Chyzova.
- Carta a Irina 21, <https://unsplash.com/@noonmoon>, Andy Wang.
- Carta a Irina 22, <https://unsplash.com/@kasya>, Kasya Shahovskaya.
- Carta a Irina 23, <https://nomada.studio/>
- Carta a Irina 24, https://unsplash.com/@ludo_photos, Ludovic Charlet.
- Carta a Irina 25, <https://unsplash.com/@joshuafuller>, Joshua Fuller.
- Carta a Irina 26, <https://unsplash.com/@huchenme>, Hu Chen.
- Carta a Irina 27, <https://unsplash.com/@mickaeltournier>, Mickael Tournier.
- Carta a Irina 28, <https://unsplash.com/@sickle>, Sergey Pesterev.
- Carta a Irina 29, <https://unsplash.com/@efranciswork>, Emma Francis.
- Carta a Irina 30, <https://unsplash.com/@eadesstudio>, James Eades.
- Carta a Irina 31, <https://unsplash.com/@aaronburden>, Aaron Burden.
- Carta a Irina 32, <https://unsplash.com/@bobcanning> Bob Canning.
- Carta a Irina 33, <https://unsplash.com/@trevcole>, Trevor Cole.
- Carta a Irina 34, <https://bit.ly/36qBC2i>, Josep Lluís Abad i Bueno.
- Carta a Irina 35, https://unsplash.com/@alex_rainer, Alex Reiner.
- Carta a Irina 36, <https://unsplash.com/@staticlaw>, Fabrizio Conti.
- Carta a Irina 37, <https://unsplash.com/@8moments> Simon Berger.

Carta a Irina 38, <https://unsplash.com/s/photos/erik-mclean-ar>, Aric Mclean Ar.
Carta a Irina 39, <https://unsplash.com/@scottosbornphoto>, Scott Osborn.
Carta a Irina 40, <https://unsplash.com/@alexholzreiter>, Alex Holzreiter.
Carta a Irina 41, <https://unsplash.com/@r3dmax>, Jonatan Pie.
Carta a Irina 42, <https://unsplash.com/@wwarby>, William Warby.
Carta a Irina 43, <https://unsplash.com/@kristapsungurs> Kristaps Ungurs.
Carta a Irina 44, <https://unsplash.com/@seppking>, Sebastian Koenig.
Carta a Irina 45, <https://unsplash.com/@djmalecki>, Dawid Małecki.
Carta a Irina 46, <https://unsplash.com/@willianjusten>, Willian Justen de Vasconcellos
Carta a Irina 47, <https://unsplash.com/@adamexcell>, Adam Excell.
Carta a Irina 48, <https://unsplash.com/@cass4504>, Cassie Matias.
Carta a Irina 49, <https://unsplash.com/@maevv3>, Maeve O'Connell. x
Carta a Irina 50, <https://unsplash.com/@npigossi>, Nelson Pigossi. x
Carta a Irina 51, <https://unsplash.com/@tevintrinh>, Tevin Trinh.
Carta a Irina 52, <https://unsplash.com/@thiamyong>, Ty Koh.
Carta a Irina 53, <https://unsplash.com/@pyburgi>, Pierre-Ives Burgi.a
Carta a Irina 54, https://unsplash.com/@austris_a, Austris Augusts.
Carta a Irina 55, <https://bit.ly/2XqtgUq>, Josep Lluís Abad i Bueno.
Carta a Irina 56, <https://bit.ly/2WYQnpT>, Josep Lluís Abad i Bueno.
Carta a Irina 57, <https://unsplash.com/@jplenio>, Johannes Plenio.
Carta a Irina 58, <https://unsplash.com/@erondy>, Jared Erondy.
Carta a Irina 59, <https://unsplash.com/@robertomarsanasco>, Roberto Marsanasco.
Carta a Irina 60, https://unsplash.com/@m_d_adventures, Matej Drha.
Carta a Irina 61, <https://unsplash.com/@tobyelliott>, Toby Elliot.
Carta a Irina 62, https://unsplash.com/@m_d_adventures, Matej Drha.
Carta a Irina 63, https://unsplash.com/@nlo_nata, Natasha Vasiljeva,
Carta a Irina 64, <https://unsplash.com/@robertbye>, Robert Bye.
Carta a Irina 65, https://unsplash.com/@tee_bo, Tyler Bolhuis.
Carta a Irina 66, <https://unsplash.com/@johnwestrock>, Dave.
Carta a Irina 67, <https://unsplash.com/@rmathon>, Romain Mathon.
Carta a Irina 68, <https://unsplash.com/@granritchie>, Grant Ritchie.
Carta a Irina 69, <https://unsplash.com/@whoisrobinhood>, Irina Shishkina.
Carta a Irina 70, <https://unsplash.com/@goosegrease>, Derek Oyen.
Carta a Irina 71, <https://unsplash.com/@argyriou>, Denys Argyriou.
Carta a Irina 72, <https://unsplash.com/@kkincade>, Kameron Kincade.
Carta a Irina 73, <https://bit.ly/2A4IFlc>, Josep Ll. Abad Bueno.
Carta a Irina 74, <https://unsplash.com/@biegunwschodni>, Biegun Wschodni.
Carta a Irina 75, <https://unsplash.com/@albertorestifo>, Alberto Restifo.
Carta a Irina 76, https://unsplash.com/@wolfgang_hasselmann, Wolfgang Hasselmann.
Carta a Irina 77, <https://unsplash.com/@davidmarcu>, David Marcu.
Carta a Irina 78, <https://unsplash.com/@eberhardgross>, Eberhard Grossgasteiger.
Carta a Irina 79, <https://unsplash.com/@gmalhotra>, Gayatri Malhotra.
Carta a Irina 80, <https://unsplash.com/@andikausg>, Andreas Kretschmer.
Carta a Irina 81, <https://unsplash.com/@franhotchin>, Francesca Hotchin.
Carta a Irina 82, <https://unsplash.com/@arizonanthony> Anthony Cantin.

Carta a Irina 83, <https://unsplash.com/@saffu>, Saffu.
Carta a Irina 84, https://unsplash.com/@martin_lostak, Martin Lostack.
Carta a Irina 85, <https://bit.ly/2AjiDuw>, Josep Lluís Abad i Bueno.
Carta a Irina 86, <https://unsplash.com/@daiwei>, Daiwei Lu.
Carta a Irina 87, <https://unsplash.com/@erondud>, Jared Erondud.
Carta a Irina 88, <https://unsplash.com/@k1n1m0de>, Dominic Dombrowski.
Carta a Irina 89, <https://unsplash.com/@xavibalderas>, Xavier Balderas.
Carta a Irina 90, https://unsplash.com/@pascalle_amez, Pascale Amez.
Carta a Irina 91, <https://unsplash.com/@bchild311>, Benjamin Child.
Carta a Irina 92, <https://www.baranidesign.com/wind-sensors>.
Carta a Irina 93, <https://unsplash.com/@verstuyftj>, Jonas Verstuyftj.
Carta a Irina 94, <https://unsplash.com/@fabulu75>, Fabrice Villar.
Carta a Irina 95, <https://unsplash.com/@8moments>, Simon Berger.
Carta a Irina 96, <https://unsplash.com/@jingoba>, Jiri Rotrekl.
Carta a Irina 97, <https://unsplash.com/@dylka/>, Dorota Dylka.
Carta a Irina 98, <https://unsplash.com/@kristinetanne>, Kristine Tanne.
Carta a Irina 99, <https://unsplash.com/@hudsoncrafted>, Debby Hudson.

Música

- Cartes a Irina Recalling Winter, de Roger Eno.
Cartes a Irina 2, Always with you, de Paul Avgerinos.
Cartes a Irina 3, Empty Room, de Roger Eno.
Cartes a Irina 4, Being Present, de Roger Eno.
Cartes a Irina 5, Starclouds, de Jens Buchert.
Cartes a Irina 6, Heal, de PRjDiCE.
Cartes a Irina 7, Yantra, de Jens Buchert.
Cartes a Irina 8, Música per Meditare, d'Anna Einaudi.
Cartes a Irina 9, Relaxing Sound, de Dzen Guru.
Cartes a Irina 10, Colette, de Thomas Adès
Cartes a Irina 11, Morning Mothra, de Kit Watkins.
Cartes a Irina 12, Essa mulher, d'Elis Regina.
Cartes a Irina 13, Förbättra Koncentration, de Sleep n love.
Cartes a Irina 14, Giulietta, de Jan Garbarek
Cartes a Irina 15, Spa of love, Sentimental Piano Music 1.
Cartes a Irina 16, Inner Island, Tao Lounge.
Cartes a Irina 17, Tchinares, de Lévon Minassian.
Cartes a Irina 18, Petal Two, Arani Agbabian.
Cartes a Irina 19, Ethereal Trip, de Peter Pearson.
Cartes a Irina 20, Don't let go, de Fridrik Karlsson.
Cartes a Irina 21, Summers Nights, de Peter Pearson.
Cartes a Irina 22, Marvin, de Michael E.
Cartes a Irina 23, Gris, Banda Sonora.
Cartes a Irina 24, Quantum of peace, de Peter Pearson.
Cartes a Irina 25, Lux Aeterna, de Latvian Radio Choir.
Cartes a Irina 26, Scheherezade, de Rimsky Korsakov.
Cartes a Irina 27, A Long Winter's Sleep, Jeff Pearce.
Cartes a Irina 28, Summer Fields, de Rudy Adrian.
Cartes a Irina 29, More Than I Can Bear, de Matt Bianco.
Cartes a Irina 30, The Light, de Nick Hakim
Cartes a Irina 31, Pour Another, de Nick Hakim.
Cartes a Irina 32, Up To Me feat, Mae Muller, Ontrio.
Cartes a Irina 33, Never Ends, de Deep Divers.
Cartes a Irina 34, Anticlimax, de Mae Muller.
Cartes a Irina 35, Zwölftonspiel per flauto, fagotto e quartetto d'archi, Josef Mattias Hauer.
Cartes a Irina 36, Frozen, Velvet Dreamer
Cartes a Irina 37, Two English Girls, de Georges Delerue.
Cartes a Irina 38, Skumja Mate (Sad Mather), de Pēteris Vasks.
Cartes a Irina 39, Musique du soir pour violoncelle et orgue, Pēteris Vasks.
Cartes a Irina 40, O calor, de Michael E.

- Cartes a Irina 41, Serenity I, de Michael Hoppé.
 Cartes a Irina 42, Simfonia del Rellotge, de Haydn.
 Cartes a Irina 43, Girl, The Internet by Kaytranada.
 Cartes a Irina 44, Simfonia 3, de Brahms.
 Cartes a Irina 45, Mãos de afeto, d'Ivan Lins.
 Cartes a Irina 46, Simfonia 2, de Rakhmàninov.
 Cartes a Irina 47, Concert per a piano núm. 1, de Rakhmàninov.
 Cartes a Irina 48, Qualquer dia, d'Elis Regina i Ivan Lins.
 Cartes a Irina 49, Mania, de Zizi Possi.
 Cartes a Irina 50, Cabaret da Sereia, de Flavio Venturini.
 Cartes a Irina 51, Fotografia de um amor, de Flavio Venturini.
 Cartes a Irina 52, Flores de abril, de Flavio Venturini.
 Cartes a Irina 53, Morro Branco, de Flavio Venturini.
 Cartes a Irina 54, Alice, de Flavio Venturini.
 Cartes a Irina 55, Jardim das delicias, de Flavio Venturini.
 Cartes a Irina 56, Verde, de Leila Pinheiro.
 Cartes a Irina 57, Coisas do Brasil, de Leila Pinheiro.
 Cartes a Irina 58, Chorar de mal de amor, de Leila Pinheiro.
 Cartes a Irina 59, Golden Butterflies, de Ludovico Einaudi.
 Cartes a Irina 60, Whith All My Hearth, de Peter Pearson.
 Cartes a Irina 61, Peaceful, de Thomas Lemmer.
 Cartes a Irina 62, Comming Home, de Thomas Lemmer.
 Cartes a Irina 63, Traum, de Thomas Lemmer i Naemi Joy
 Cartes a Irina 64, All is Still, de Peter Pearson.
 Cartes a Irina 65, Want Me, de Puma Blue.
 Cartes a Irina 66, ABQ, de The Marias.
 Cartes a Irina 67, You and I, de Jacob Ogawa.
 Cartes a Irina 68, Go In, de Lemmon Grass.
 Cartes a Irina 69, Lil Lude (Dark Embrace), de Puma Blue.
 Cartes a Irina 70, Only, de Jane Maximova,
 Cartes a Irina 71, Ville Lumière, de Lemmon Grass.
 Cartes a Irina 72, Magic Ride, de Peter Pearson.
 Cartes a Irina 73, With No Words, de Peter Pearson.
 Cartes a Irina 74, Sieben frühe Lieder, d'Alban Berg.
 Cartes a Irina 75, Fading, de Blank & Jones.
 Cartes a Irina 76, Skyzone, de Kit Watkins.
 Cartes a Irina 77, Pastel, de Kit Watkins.
 Cartes a Irina 78, The Frost, de Roger Eno.
 Cartes a Irina 79, Après- Midi, de Kit Watkins.
 Cartes a Irina 80, Reflexions in OKB, de Roger Eno.
 Cartes a Irina 81, Don't Talk To Me, de De Phazz.
 Cartes a Irina 82, The Lady Smiles, de De Phazz.
 Cartes a Irina 83, Adelaide e Nello, d'Armando Trovajoli.
 Cartes a Irina 84, Dança de la fada ensucrada, de Txaikovski.
 Cartes a Irina 85, Temple del silenci, de Deuter.

Cartes a Irina 86, Oversky, de Jens Buchert.
Cartes a Irina 87, Mybe September, de Toots Thielemans, Louis Van Dijk...
Cartes a Irina 88, Melang Eléctrique, de Jens Buchert.
Cartes a Irina 89, Frozen Lake, de Bob James.
Cartes a Irina 90, Melrose Cavern, de Kit Watkins.
Cartes a Irina 91, Rosie, de McCoy Tyner , Bobby Hutcherson.
Cartes a Irina 92, Madelaine, de Mark Isham.
Cartes a Irina 93, Dwight and Kay, de Mark Isham.
Cartes a Irina 94, Supercops, Mark Isham.
Cartes a Irina 95, Don't Know The Words, de Naoki Kenji.
Cartes a Irina 96, Soul Eyes, de McCoy Tyner , Bobby Hutcherson.
Cartes a Irina 97, The Lecture, de Craig Armstrong.
Cartes a Irina 98, In My Own Words, de Craig Armstrong.
Cartes a Irina 99, I Feel You Close, de Peter Pearson.